

Liahona

A photograph of a man and two children. The man is in the center, smiling broadly. To his left, a young boy is laughing with his mouth wide open. To his right, a young girl is also smiling. They are all looking towards the camera. The background is a soft, out-of-focus green.

FÖRSTASIDESARTIKEL:

Hur man blir en bra
pappa, s 2

Om profeten var med
på din lektion, s 26

Vill du ha en ljus
framtid? s 34

Ingen skola för Karl
och Joel, s LS14

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packard, L Tom Perry,
Russell M Nelson, Dallin H Oaks, M Russell Ballard,
Joseph B Wirthlin, Richard G Scott, Robert D Hales,
Jeffrey R Holland, Henry B Eyring, Dieter F Uchtdorf,
David A Bednar

Chefredaktör: Jay E Jensen
Rådgivande: Monte J Brough, Gary J Coleman,
Yoshihiko Kikuchi

Verkställande direktör: David L Frischknecht
Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave
Seniorredaktör: Larry Hiller
Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redaktionschef: R Val Johnson
Biträdande redaktionschef: Jennifer L Greenwood
Medredaktörer: Ryan Carr, Adam C Olson

Biträdande redaktör: Susan Barrett
Redaktionspersonal: Linda Stahle Cooper, David A
Edwards, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Melvin Leavitt,
Sally J Odekirik, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Richard M
Romney, Jennifer Rose, Christy Rusch, Don L Searle, Roger
Terry, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell,
Kimberly Webb

Chefssekreterare: Monica L Dickinson

Marknadschef: Larry Hiller

Grafisk chef: M M Kawasaki
Grafikansvarig: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Cali R Arroyo, Collette
Nebeker Aune, Brittany Jones Beahm, Howard G Brown,
Julie Burdett, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Tadd R Peterson, Randall J
Pixton

Tryckerichef: Craig K Sedgwick
Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkorytt: Gösta Körlöf
Redaktör: Eivor Hagman

Medusgatan 2A
533 38 Jönköping
Tfn/Fax 036-71 96 63
E-post: eivorhagman@hotmail.com

Översättningstjänst

Box 17558
118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A
Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89
E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till distributionscentret
i Tyskland. Avgiftsfritt telefonnummer: 00800 3478 3388.
Priset för en helårsprenumerering är SEK 150:00 (inkl moms
och porto) och betalas till pg 260353-8. Skriv "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till Liahona, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-post till liahona@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, grekiska, haitiska, hindi, holländska, indonesiska,
isländska, italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska,
kiribat, koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagassiska,
marshalliska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjeckiska, tonganska, tyska, ukrainska,
ungerska, urdu och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer
varierar för olika språk.)

© 2006 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i Liahona får kopieras för tillfälligt,
inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet. Visuellt material
får inte kopieras om restriktioner för detta anges intill
konstverket. Copyrightfrågor bör ställas till Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-post: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:

September 2006 Vol. 130 No. 9. LIAHONA (USPS 311-
480) Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East
North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription
price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah.
Sixty days' notice required for change of address. Include
address label from a recent issue; old and new address
must be included. Send USA and Canadian subscriptions to
Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa,
MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Post Information: Publication Agreement
#40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: En far som bryr sig *James E Faust*
7 Vi försöker igen! *Marianne Monson-Burton*
8 Oförglömliga hemaftnar
12 Sprida familjeärvet vidare *L Tom Perry*
22 Lärdomar från Gamla testamentet: Förtrösta på Herren till evig tid
Margaret S Liffert
25 Besökslärarnas budskap: Hjälpa och stödja varje syster
26 Lära sig höra Herrens röst *Aaron L West*
38 Nicaragua: Hungrar efter den "underbara frukten" *Don L Searle*
44 Sista dagars heliga berättar
En hjärtesak
Raquel Pedraza de Brosio
Framtida skörd
Rian W Jones
En unik kombination
Francis Davis
48 Brev till redaktionen

2 En far som bryr sig

FÖRSLAG TILL FAMILJENS HEMAFTON

Med hjälp av dessa förslag kan
du använda Liahona för att
förbättra din undervis-
ning i klassrummet och
din undervisning hemma.

"Vi försöker igen!" s 7:

Leta efter skriftställen
där Herren uppmanar
oss att omvända oss och försöka
igen. Diskutera med hjälp av för-
fattarens upplevelser hur vi kan se
på omvändelse på ett positivt sätt.
Vittna om hur försoningen gör det
möjligt för oss att försöka igen.

"Redo att anta utmaningen", s 16:

Räkna upp frestelserna som nämns i

artikeln och diskutera hur de unga
japanska medlemmarna i kyrkan
hanterade dem. Läs vad det
står om dessa frestelser i
Vägledning för de unga.

Vittna om att det är lättare att

hålla sig till normerna
om man är förberedd.

"Förtrösta på Herren till
evig tid", s 22: Läs första delen
av artikeln och jämför situationen
på Jesajas tid med vår egen. Hur
skulle det ha hjälpt dem då att
lita på Herrens vägledning, och
hur kan det hjälpa oss nu?
Leta i resten av artikeln efter

FÖR UNGDOMAR

- 11 Affisch: Popularitet
- 16 Redo att anta utmaningen
Adam C Olson
- 20 Ricardo vet
R Val Johnson
- 30 Ett mirakulöst fall
Janet Thomas
- 34 Välj en ljus framtid
John H Groberg
- 37 Råd och förslag:
Lär dig att berätta
- 43 Visste du det här?

16 Redo att anta utmaningen

När du letar efter VDR-ringen som finns gömd i det här numret, tänk då på ditt favoritskriftställe.

olika sätt som vi kan vägledas av Herren på.

“Välj en ljus framtid”, s 34: Återge första hälften av berättelsen om missionären och låt familjemedlemmarna gissa vad som hände när han återvände hem. Avsluta berättelsen och fråga hur han blev välsignad genom att hela tiden lita på Herren. Gå igenom de två första styckena i artikeln och avsluta följande mening: “Om du gör det rätta, _____.”

“Sanningen ska segra”, s LS2: Skriv orden “Var inte rädd. Tro endast” på olika papperslappar, ett ord per papperslapp. Blanda

sedan ihop lapparna och be barnen lägga dem i rätt ordning. Be dem beskriva olika situationer då de kan behöva ha mod att välja det rätta. Leta efter exempel i artikeln på hur president Gordon B Hinckley var modig. Sätt upp skriftstället Andra Timoteusbrevet 1:7–8 i hemmet.

“Ett arv av kärlek”, s LS10: Visa en släktklenod eller berätta om en familjetradition. Varför är släktklenoden eller traditionen viktig? Läs äldste Yoshihiko Kikuchis berättelse för att få reda på vilket arv han vill lämna till sin familj. Diskutera hur din familj kan lämna efter sig ett arv av kärlek.

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Sanningen ska segra *Gordon B Hinckley*
- LS4 Samlingsstunden: Tröst och mod från skrifterna *Linda Magleby och Elizabeth Ricks*
- LS6 Från president Wilford Woodruffs liv: Inspirerad profet
- LS8 För små vänner: Edens lustgård *Mariam Joyce Grisham*
- LS10 Vänner emellan: Ett arv av kärlek *Yoshibiko Kikuchi*
- LS12 Söndagslådan: Du är evig *Jean McMullin*
- LS13 Särskilt vittne: Gissa vem!
- LS14 Hemskickad från skolan *Jenny Rebecca Rytting*

LS14 Hemskickad från skolan

PÅ OMSLAGET

Foto Welden C Andersen, bilderna är arrangerade.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

David och Goliat, av Sam Lawlor, kopiering förbjuden.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i>	Lydnad, 34
Apostel, LS13	Missionärsarbete, 30, 34,
Arv, 12	37, 38, 44, 45
Behålla nyomvända, 38	Mormons bok, 45
Besöksundervisning, 25	Normer, 16
Bibeln, LS14	Omvändelse, 7
Bön, 20	Popularitet, 11
David och Goliat, LS4	Primär, LS4
Edens lustgård, LS8	Prioriteringar 2, 34
Familj, 2, 12	Prästadömet, 2
Familjens hemafton, 1, 8	Skriftstudier, 43, LS4,
Frestelser, 16	LS14
Fäder, 2	Tillit, 22
Föräldraskap, 2, 7	Tjänande, 25
Gruppträck, 11, 16	Tro 22, LS2
Gudomlig vägledning, 22,	Underverk, 30
46	Undervisning, 1, 26
Handlingsfrihet, 26	Uppståndelse, LS12
Hemundervisning, 6	Utbildning, LS14
Inläring, 26	Visdomsordet, 16
Inspiration, 22, 47	

En far som bryr sig

PRESIDENT JAMES E FAUST

andre rådgivare i första presidentskapet

En far till sex barn, som ensam hade haft ansvaret att uppfostra familjen sedan det yngsta hade blöjor, berättade för en tid sedan om hur svårt det var att göra detta ensam. En kväll kom han hem från arbetet och möttes av alla de bekymmer som det innebär att vara både far och mor, och kände sig ovanligt nedtyngd av ansvaret. En av hans uppskattande döttrar, som var 12 år, sprang ivrigt fram till honom efter att ha lagt en sten som hon hade målat i skolan på hans byrå. På den flata delen av stenen hade hon skrivit: "Lycka är att ha en pappa som bryr sig." Den målade stenen och dess fina budskap lättade omedelbart och för alltid denne faders börda.

President Stephen L Richards (1879–1959), förste rådgivare i första presidentskapet, talade under en generalkonferens för ett antal år sedan och citerade en artikel som skrivits av en erfaren brottmålsdomare, med titeln "Nine Words That Can Stop Juvenile Delinquency" (Nio ord som kan sätta stopp för ungdomsbrottsligheten). De ord som domaren nämnde var: "Återställ fadern som familjens överhuvud." President Richards drog slutsatsen från artikeln "att huvudorsaken till

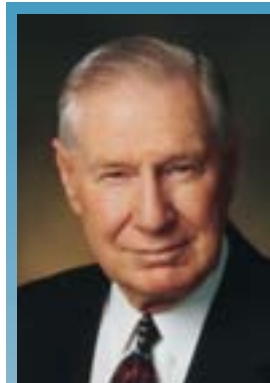
den procentuellt minskade ungdomsbrottsligheten i [vissa] europeiska länder var respekt för auktoritet ... i hemmet, vilket ... normalt sett åvilar fadern som familjens överhuvud".

President Richards fortsatte: "I generationer har vi som kyrka försökt göra precis det som domaren förespråkade – insätta och behålla fadern som familjens överhuvud, och av hela vår styrka försökt göra honom redo för detta höga och tunga ansvar."¹ Eftersom kyrkans huvudsyfte är att hjälpa familjen och dess medlemmar så är det av största vikt hur väl fadern utför detta ansvar.

Jag läste nyligen följande i en tidning: "Samhällsvetare av skiftande politisk tillhörighet säger att faderns frånvaro ökar ungdomsbrottsligheten mer än familjens inkomst, utbildning eller ... folkgrupp.

Och även om enskilda ungdomar i många fall kan klara sig någorlunda bra i livet utan en far så är det få som klarar sig opåverkade i hela *sambällen* utan fäder."²

I vår uppmaning att återställa fäderna som familjens överhuvud önskar vi inte frånta mödrarna något. Det finns inte någon högre eller större ära eller ansvar i hela världen än moderskapet. Förhoppningsvis kommer

Må Gud välsigna er fäder att ni kan uppfylla ert överväldigande ansvar och att ni kan känna en faders speciella omsorg för alla som ni håller i era beskyddande armar.

också deras mäktiga inflytande att öka i ännu högre grad i och utanför hemmet.

Stärk fadern

Jag har två enkla förslag för att stärka faderns roll i hemmet: För det första: stöd och respektera fadern i hans ställning. För det andra: visa honom kärlek, förståelse och uppskattning för det han gör.

Det finns röster i vårt samhälle som nedvärderar en del maskulina egenskaper. Några av dessa personer är kvinnor som felaktigt tror att de främjar sina egna feministiska strävanden genom att bryta ner vår bild av manligheten. Detta får allvarliga sociala följder eftersom en av huvudorsakerna till söners och döttrars osäkerhet kan vara det faktum att faderns roll har minskat i betydelse.

Låt varje mor förstå att om hon gör något för att nedvärdera sina barns far eller faderns anseende i barnens ögon, så kan det göra obotlig skada också för barnens självkänsla och trygghetskänsla. Hur oerhört mycket mer produktivt och tillfredsställande är det inte för en kvinna att bygga upp sin make i stället för att nedvärdera honom. Ni kvinnor överträffar männen på så många sätt att ni förringar er själva när ni nedvärderar maskulinitet och manlighet.

När det gäller att visa fäder kärlek och förståelse bör vi komma ihåg att också fäder upplever stunder av osäkerhet och tvivel. Alla vet att fäder gör misstag – särskilt de själva. Fäder behöver all hjälp de kan få. Allra mest behöver de kärlek, stöd och förståelse från sina egna.

En faders ansvar

Som fäder behöver vi ha prioriteringar som vägleder oss i hur vi fördelar tiden. Vissa män glömmer att deras ”första

prioritet bör vara att måna om sin egen andliga och fysiska styrka. Sedan kommer familjen, sedan kyrkan och sedan yrkeslivet – och alla kräver tid.”³ När en far tillbringar

tid med sina barn bör han visa att han älskar dem så mycket att han ger dem både uppmaningar och disciplin. Barn vill ha och behöver disciplin. När de ställs inför vissa faror vädjar de tyst: ”Låt mig inte göra det.” President David O McKay (1873–1970) sade att om inte vi fostrar våra barn så kommer samhället att fostra dem på ett sätt som vi kanske inte tycker om.⁴ Vis fostran förstärker den eviga kärlekens aspekter. Denna styrka ger stor trygghet och stabilitet i deras liv.

I ett berömt tal till prästadömet i oktober 2000 inriktade sig president Gordon B Hinckley på faderns roll. Han sade: ”Detta är ett ämne som jag tar mycket allvarligt på. Det är en sak som jag är djupt oroad över. Jag hoppas att ni inte tar lätt på det. Det rör den allra dyrbaraste tillgång ni har. När det gäller er lycka, när det gäller det som gör er stolta eller ledsna, kommer ingenting, jag upprepar, ingenting, att ha en så djup inverkan på er som hur era barn artar sig.”⁵ Han fortsatte med att ge några råd till fäderna: att de ska hjälpa sina barn motstå

frestelser, att de ska lyssna på dem, att de ska vara tålmodiga och bedjande och att de ska undervisa dem om Herrens vägar.

Faderns upphöjda ställning beskrevs väl av den amerikanske generalen Douglas MacArthur, som sade: ”Till yrket är jag soldat och är stolt över det. Men jag är stoltare – oändligt mycket stoltare – över att vara far. En soldat förstör för att kunna bygga upp. Fadern bara bygger upp – han förstör aldrig. En har makt att döda. Den andra förkroppsligar skapelse och liv. Dödens horder är mäktiga, men livets kämpar är ännu mäktigare. Jag hoppas att min

Iden här kyrkan
*åtnjuter maken
och fadern,
och de övriga familje-
medlemmarna genom
honom, en kraft och
ett inflytande i livet
som ligger långt bortom
faderns naturliga
intellekt och karaktär.
Jag talar om Guds
prästadöme.*

son, när jag är borta, inte minns mig som en soldat utan som en far som var hemma och tillsammans med honom uppsände vår dagliga bön: 'Fader vår, som är i himlen.'"⁶

Det är viktigt att komma ihåg att i den här kyrkan åtnjuter maken och fadern, och de övriga familjemedlemmarna genom honom, en kraft och ett inflytande i livet som ligger långt bortom faderns naturliga intellekt och karaktär. Jag talar om Guds prästadöme, som varje värdig man och pojke över 12 år kan bära.

En framstående ledare i kyrkan och i affärsvärlden, som idag är frisk, föddes utan tecken på liv. Hans far utövade sitt prästadöme och lovade att om hans förstfödde fick leva så skulle han, fadern, göra allt i sin makt för att vara ett gott exempel för och undervisa sin son på rätt sätt. Efter några minuter började hans lille son andas, och han är frisk och vid full vigör än idag.

Det är genom prästadömet kraft som äktenskapet och familjen kan sträcka sig ut i och fortsätta genom evigheten. Alla pliktrogna kvinnor i denna kyrka önskar ha ett sådant rättfärdigt inflytande i överflöd i sitt hem.

Ett arv av glädje

En älskvärd mor berättade glatt under en stavskonferens om den underbara upplevelsen hon hade haft när hon gick till templet med sin make och alla barnen, utom ett, och beseglades som man och hustru och familj för tid och all evighet. Hennes make som nyligen börjat engagera sig i prästadömet satt bland åhörarna några bänkrader längre bak. För ett ögonblick tycktes hon glömma resten av oss och talade bara till honom. Över talarstolen och genom högtalaren, med mer än tusen tårögda människor som såg och lyssnade, sade hon: "John, barnen och jag vet

President
Gordon B
Hinckley har
rått fäder att vara
tålmodiga och bed-
jande, att de ska
hjälpa sina barn
motstå frestelser,
att de ska lyssna på
dem och att de ska
undervisa dem om
Herrens vägar.

inte hur vi ska kunna uttrycka hur mycket du betyder för oss. Innan du hedrade prästadömet var evighetens största välsignelser otillgängliga för oss. Men inte nu längre. Vi älskar dig så mycket och tackar dig av hela vårt hjärta för det som du gjort möjligt för oss.”

Ni kanske minns berättelsen om ett barn som hade fastnat i ett hål i marken och som bara kunde hjälpas ut om man skickade ner ett annat mindre barn i tunneln. En liten grabb fick frågan om han var villig att gå ner och rädda den som satt fast. Pojken sade: ”Jag är rädd för att gå ner i hålet, men jag gör det om min pappa håller i repet.”

Äldste Richard L Evans (1906–1971) i de tolv apostlarnas kворum beskrev hur alla fäder i vår tro bör vara när han sade: ”För det första ger fäder ett namn och ett arv till sina barn – rena och hedervärda. Fäder arbetar länge och hårt, mestadels för sig själva ... för att försöka ge sina barn sådant som [deras] fäder inte hade. Fäder talar med, uppmuntrar, lägger armen om, förstår om det görs misstag men godtar dem inte, disciplinerar när det behövs och visar större kärlek efteråt, är starka och bestämda, och kärleksfulla och milda.”⁷

Det är alltid lämpligt i en familjesituation att fråga: ”Vad skulle Jesus göra?” President Marion G Romney (1897–1988), förste rådgivare i första presidentskapet, vände sig till skrifterna för att få svar på denna fråga, och vittnade: ”Där i Johannes evangelium fann jag ett klart och övertygande svar: Jesus gjorde alltid sin Faders vilja ... 'eftersom jag alltid gör det som behagar honom'. [Joh 8:29]”⁸

Må Gud välsigna er barn till att ha öron som hör och ett förstående hjärta. Må Gud välsigna er mödrar för er oändliga kärlek och för all den hjälp ni ger era barns far. Må Gud välsigna er fäder att ni kan uppfylla ert överväldigande ansvar och att ni kan känna en faders speciella omsorg för alla som ni håller i era beskyddande armar. ”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” (Joh 3:16) ■

SLUTNOTER

1. ”The Father and the Home”, *Improvement Era*, juni 1958, s 410; citat från Samuel S Leibowitz, ”Nine Words That Can Stop Juvenile Delinquency”, *Reader's Digest*, mars 1958, s 106.

2. William Raspberry, ”Crime Rates Rise from Fatherless Communities”, *Deseret Morning News*, 10 okt 2005, del A, s 11.
3. *Bishop's Training Course and Self-Help Guide* (1972), del 2, s 7.
4. Se Conference Report, apr 1955, s 27.
5. ”Och stor frid skall dina barn då ha”, *Liabona*, jan 2001, s 61.
6. *Vital Quotations* (1968), sammanst av Emerson Roy West, s 118.
7. *Vital Quotations*, s 120.
8. ”What Would Jesus Do?” *New Era*, sep 1972, s 4.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha studerat budskapet under bön kan ni dela med er av det på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel. (När ni undervisar från den här artikeln bör ni vara lyhörda för familjer där fadern inte är närvarande.)

1. Välj ut från artikeln de principer som ni känner bäst passar de familjer ni undervisar. Be familjemedlemmarna att läsa stycken i artikeln som illustrerar dessa principer. Bär era vittnesbörd och berätta om egna erfarenheter av dessa principer.

2. Planera olika sätt som familjen kan visa kärlek och uppskattning för sin far på. Ett förslag är att göra i ordning en papperslapp till varje familjemedlem med orden ”Jag älskar min pappa därför att _____”. Be alla skriva något på den tomma raden och förklara varför de skrev som de gjorde. Läs första stycket i artikeln och be familjemedlemmarna att ge sin papperslapp till pappan.

3. Skriv ner faderns prioriteringar som nämns i artikeln och diskutera varför var och en är viktig. Illustrera olika sätt som fäder kan uppfylla dessa fyra prioriteringar på med hjälp av exemplen i artikeln och egna upplevelser.

4. Läs det sista stycket i artikeln och diskutera hur barnen kan bli bättre på att lyssna på sin fars råd. Diskutera olika situationer då fäder (eller kanske far- och morfäder) hjälpte en familjemedlem utföra en svår eller besvärlig uppgift. Berätta hur er egen far har hjälpt er i ert liv.

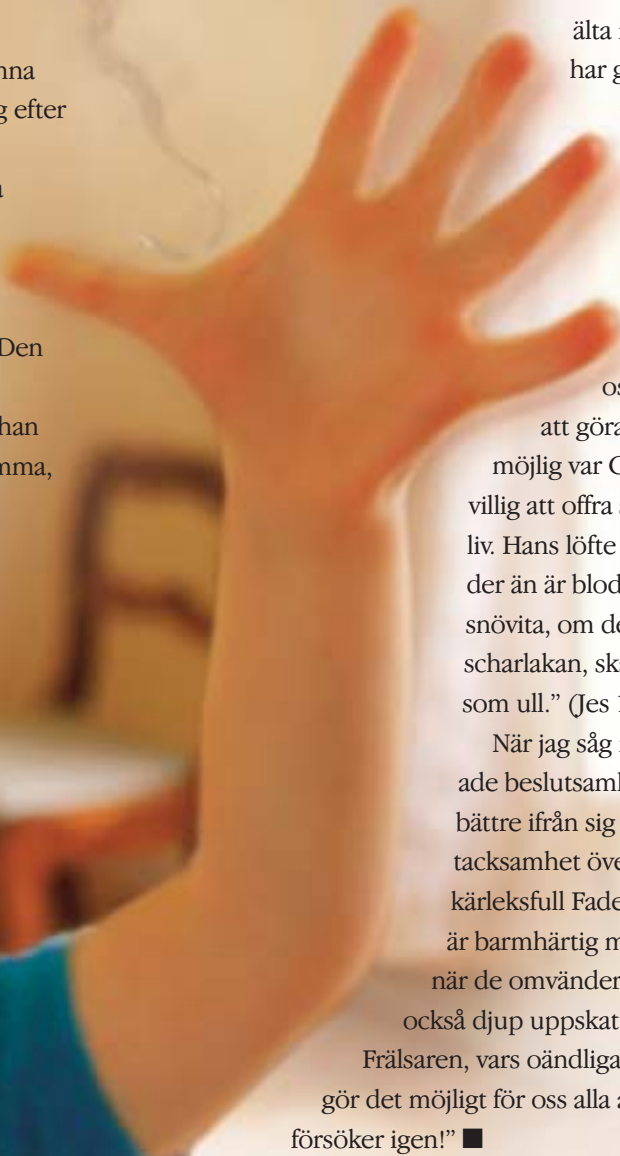
MARIANNE MONSON-BURTON

När vår son Nathan var två och ett halvt år började vi använda "time-out" som en följd när han bröt en familjeregel. Men jag blev oroad av de negativa känslor som min son visade efter "pausen". Han var ofta ledsen och missmodig. När jag bad om hur jag kunde göra upplevelsen mer positiv kände jag mig manad att säga "Vi försöker igen".

Nästa gång min son hade suttit av en time-out tog jag hans hand och sade entusiastiskt: "Nu försöker vi igen!" Plötsligt koncentrerade han sig på möjligheten han hade att börja om i stället för på det negativa beteendet. Jag förvånades över vilken skillnad denna metod gjorde. I stället för att känna sig missmodig efter en time-out var han ivrig att göra bättre val.

Jag började snart använda uttrycket i flera olika situationer. Jag märkte att jag uppmanade Nathan på många olika sätt: "Vi gör ett nytt försök! Den här gången kan vi göra det på ett bättre sätt. Den här gången kan vi vara försiktiga" eller "Den här gången kan vi vara snälla".

Uttrycket motiverade min son till den grad att han ofta ropade till mig under en time-out: "Mamma, nu vill jag försöka igen!"

När jag begrundade vilken stor inverkan detta enkla uttryck hade på min son så tänkte jag på kraften i orden "Vi försöker igen!" Jag insåg att Gud, allas vår Fader, inte

vill att vi hjälplöst ska älta misstag som vi har gjort. I stället uppmanar han oss att uppriktigt omvända oss och inrikta oss på en ljusare framtid då vi kan förbättra oss varje dag. För

att göra omvändelsen möjlig var Gud till och med villig att offra sin älskade Sons liv. Hans löfte är: "Om era synder än är blodröda, skall de bli snövita, om de än är röda som scharlakan, skall de bli vita som ull." (Jes 1:18)

När jag såg min sons förnyade beslutsamhet att göra bättre ifrån sig kom en våg av tacksamhet över mig för en kärleksfull Fader i himlen som är barmhärtig mot sina barn när de omvänder sig. Jag kände också djup uppskattning för

Frälsaren, vars oändliga försoning gör det möjligt för oss alla att säga: "Vi försöker igen!" ■

OFÖRGLÖMLIGA HEMAFTNAR

Medlemmar världen över vittnar om hur minnen av en speciell hemafton kan upplyfta oss, vägleda oss och till och med bli kvar hos oss hela livet.

Julio Cesar Merlos från Arlingtons stav i Texas skriver: "Jag minns när mina syskon och jag växte upp. Vi var nya medlemmar i kyrkan och familjen hade få ekonomiska resurser, men vi hade tro på evangeliet. Min far var ett föredöme för oss i sitt sätt att läsa skrifterna. För honom var familjens hemafton ett tillfälle då han kunde undervisa oss om det som han själv hade lärt sig.

En av min fars hemaftonslektioner gjorde verkligen stort intryck på mig. Det var den gången han undervisade oss om handlingsfrihet. Jag minns orden han använde: 'Jag vill ge er ett råd som ni ska komma ihåg i hela ert liv. När ni blir frestade att gå emot Vidsomsordet eller kyskhetslagen eller något annat av Herrens bud, tänk då på vem det är ni syndar mot. Är det Gud, kyrkan, era föräldrar, er familj, eller er själva? Jag vill tala om för er att den som ni syndar mot mest är er själva.'

Under min uppväxt ställdes jag inför provningar som var

lika allvarliga som de som mina föräldrar hade varnat mig för. Jag försökte tänka på rådet som min far gav oss den där kvällen. Tjugofem år senare ger det mig fortfarande stort stöd och gör mig starkare. Nu får mina barn samma råd av mig."

Hemaftonen som förändrade mitt liv

Edevanir Leopoldino från São Miguel Paulista stav i São Paulo i Brasilien minns en hemafton som förändrade hans liv. Han var sexton år och inte medlem i kyrkan när han kom hem till sin vän Leandro för att fråga om han ville följa med ut och dansa. Edevanirs vän i sin tur inbjöd honom att vara med på familjens hemafton. Edevanir, som inte visste vad han hade att vänta, tackade motvilligt ja.

Edevanir skriver följande om kvällen: "Den var toppen!" Leandros bror skulle åka ut som missionär så familjens hemafton var en avskedsfest. Edevanir minns: "Herrens

ande påverkade mig på ett sådant sätt att jag fick en så varm känsla inom mig att jag inte visste vad jag skulle göra, och jag kände en så stor glädje att jag inte längre kunde känna mig ensam.

Efter den hemaftonen började jag få undervisning av missionärerna och döptes inom kort. Följande år kallades jag att verka i Brasilienmissionen Porto Alegre [senare Brasilienmissionen Santa Maria]. Bara åtta år efter den speciella hemaftonen med Leandro har jag nu familjens hemafton tillsammans med min egen familj.”

Frid i en folksamling

En hemafton behöver inte hållas hemma för att vara minnesvärd. Lyubov Salimova från Donetsks distrikt i Ukraina berättar om en speciell hemafton hon var med på under en semester vid havet. Hennes syster bodde i närheten och hade bjudit hem henne på en hemafton klockan åtta. ”Men till min förvåning kom min syster och hälsade på mig på stranden långt innan dess. ’Det går inte att ha det hemma’, förklarade hon. Hon försökte le men det såg mest ut som en grimas. Jag såg att hon gjorde sitt bästa för att inte börja gråta. Hon hade problem hemma. Hennes förslag att vi kunde ha hemaftonen där på stranden var båda överraskande och absurt. Runt omkring oss fanns det människor som promenerade, satt, solbadade och skrattade. Men jag gick ändå med på det.

Vi lade våra badlakan mitt emot varandra och lade oss ner på dem. Vi böjde ner våra huvuden och bad. Min syster hade med sig julinumret 2002 av *Liabona* med alla generalkonferenstal. Hon började läsa ett tal av president Gordon B Hinckley. Det kändes som om vart och ett av hans ord förklarade hur vi skulle bete oss

gentemot andra familjemedlemmar. När vi läste orden från vår levande profet såg jag att min syster blev lugn och fann stöd i den Helige Anden som ymnigt flödade ner över oss. Vi kände oss som Guds älskade döttrar och att vi kunde ta ett steg framåt i vår kamp för det goda. Vi hade frid i vår själ.”

Vill känna denna lycka

Carla Santivañez Castro från Surco stav i Lima i Peru skriver: ”Jag kommer särskilt ihåg en hemafton. Vi fyra barn var mycket uppmärksamma på lektionen som pappa höll för oss. Vi lekte roliga lekar. Vi hade inte bara roligt, vi lärde oss också om Frälsaren. Det som jag minns tydligast från den kvällen var att jag såg hur glada mina föräldrar var över att vara med oss, sina barn. Jag har många gånger tänkt på de glada känslorna från den kvällen.

Nu håller min älskade make och jag våra egna hemaftnar och vi upplever samma glädje som jag såg hos mina föräldrar. Jag hoppas att mina barn en dag ska få känna samma kärlek, värme och trygghet under våra hemaftnar som jag kände den där kvällen för så länge sedan.”

Familjens hemafton ensam

Berengere Caviale från Nancy stav i Frankrike skriver: ”För några veckor sedan hade jag en intervju med en av medlemmarna i stavspresidentskapet där han uppmanade mig att ha

Motsatt sida:

Familjen Velasco

från Manila i

Filippinerna samlas

för en hemafton.

Nästa sida: Familjen

Pardo från Santiago

i Chile spelar ett spel

under en hemafton.

regelbundna hemaftnar. Eftersom jag är ensamstående har jag inte känt att det var nödvändigt att hålla några hemaftnar, men jag gick med på att göra det som ett experiment. Veckan därpå började jag ha hemafton, men jag var lite skeptisk. Jag inledde med en bön och sjöng sedan några psalmer. Från den stunden kunde jag känna Anden mycket starkt. Sedan läste jag ett stycke i Bibeln om Kristi liv. Jag läste det, skrev ner några kommentarer och bestämde mig för att följa hans exempel. Jag avslutade med flera psalmer och det upplyfte min ande. Under de 45 minuter det tog att ha hemafton fick jag en liten glimt av himlen!”

Försöker inspirera en sexåring

En utmaning som många familjer ställs inför är hur de ska nå och inspirera de små barnen under familjens hemafton. Christine Carter från Syracuse stav i New York skriver: ”Jag hade nyligen varit i templet och fått min begåvning, och jag ville ha en hemafton som handlade om templets betydelse. Jag hade förberett mig mycket noga, men min

TA ER TID FÖR FAMILJENS HEMAFTON

”Håll era barn nära er. Lär dem, led dem och

skydda dem. Det har aldrig funnits en tid då vi så väl bebövt hemmets styrka och solidaritet som nu.”

President Harold B Lee (1899–1973), “Följ kyrkans ledare”, Nordstjärnan, dec 1973, s 512.

sexårige son Tyler var ouppmärksam och stökig. Jag kände mig missmodig och ville avbryta lektionen.

Manad av Anden såg jag min son i ögonen och frågade honom: ’Vet du att det viktigaste du behöver göra är att komma till templet?’ Effekten som de orden hade var otrolig. Han lugnade ner sig och blev intresserad av att lära sig mer om templet. Vi förundrades över bilderna på olika

tempel och tänkte på den boning som Jesus Kristus förbereder för oss när vi kommer tillbaka till honom. Vi lade ett pussel med en bild på ett tempel och gjorde det sedan igen för vi hade så roligt. Vi sjöng ’Jag längtar så till templet’. Senare satte Tyler upp bilder på olika tempel i hallen. Han bestämde sig också för att göra ett skydd till ljusknappen i hallen i form av ett tempel med sin egen teckning av templet i Salt Lake City. Varje gång vi tänder lampan påminner det oss om att templet lyser upp vår väg tillbaka till Herren.

Jag är så tacksam för att Anden vägledde mig under vår lektion och att jag inte gav upp tanken på att undervisa min son om templets betydelse.” ■

POPULARITET

DEN ÄR ÖVERSKATTAD. IBLAND HAR MÄNGDEN HELT ENKELT FEL.

(Se Helaman 13:2-4; 16:2.)

Föra familjearvet vidare

Den största tillflykt vi finner i vårt liv är de underbara, nära relationer vi har till våra närmaste familjemedlemmar.

ÄLDSTE L TOM PERRY
i de tolv apostlarnas kворum

I början av augusti 2002 nådde jag en milstolpe i mitt liv. Jag gick från medelålders till äldre när jag fyllde 80 år. För att fira detta beslöt jag mig för att ta med mina barn och barnbarn på en tur till Logan i Utah, min hemstad, och berätta för dem om den inverkan denna stad haft på mitt liv.

Det fanns nio platser i Logan som jag ville att min familj skulle få se. Vid varje anhalt läste jag upp ett skriftställe för att undervisa om vad just den platsen betytt i mitt liv.

1. Lärdom från Logan High School: Utnyttja din potential

"Jag har icke välbehag i alla, ty några vilja icke öppna sin mun, utan de dölja det pund jag givit dem, emedan de frukta för människor." (L&F 60:2)

Jag var mycket blyg i high school och tog inte vara på tillfällena att förfina och bättra på mina talanger. Jag var rädd att försöka. Det jag ville lära min familj var att utnyttja sin potential. Var inte rädd att försöka. Tro på dig själv. Du lyckas kanske inte med någonting första gången du försöker, men om du hela tiden gör nya försök så stärks ditt självförtroende och du utvecklar nya talanger.

2. Lärdom från tabernaklet i Logan: Glädjen i att tjäna i evangeliet

"När I stån i era medmänniskors tjänst, [ären] I blott ... i eder Guds tjänst." (Mosiab 2:17)

Min far var medlem i presidentskapet för Cache stav i Logan i ungefär tjugo år. Det kändes rätt att stanna till vid det gamla tabernaklet där vi höll våra stavskonferenser, för att hålla en lektion om tjänande i kyrkan och den stora glädje det medför i livet och vilket säkert sätt det är att utveckla mänskliga relationer. Ni inträder i kyrkans tjänst i den rena avsikten att bygga upp vår himmelske Faders rike. Herren belönar er mer än nog för er tid och ert arbete, med välsignelser som ökar era talanger och er användbarhet i ytterligare tjänande. Det är omöjligt att hålla jämna steg med Herren.

3. Lärdom från min fars arbetskontor: Utveckla karaktären och redbarheten

"Ty kärlek till pengar är en rot till allt ont. I sitt begär efter pengar har somliga kommit bort från tronen och vållat sig själva mycket lidande.

Men du gudsman, håll dig borta från sådant! Sträva efter rättfärdighet, gudsfruktan, tro, kärlek, uthållighet och ödmjukhet.

Äldste Perry pratar med sina barn och barnbarn vid University of Utah, en av de nio platser i Logan i Utah där han läste ett skriftställe för sin familj och berättade om en upplevelse från sitt liv. Motsatt sida: Äldste Perry som ung far med sina tre barn — Barbara (till vänster), Linda Gay och Lee.

Kämpa trons goda kamp, sök att vinna det eviga livet som du blev kallad till och som du bekände dig till genom att inför många vittnen avlägga den goda bekännelsen.” (1 Tim 6:10–12)

Jag berättade för min familj att jag hade tänkt bli banktjänsteman. Pappa var bankens advokat. Jag arbetade som tidningsbud och hade sparat så att det räckte till tio aktier i First National Bank. Pappa insisterade på att jag skulle delta i bankens bolagsstämma och rösta med mina tio aktier. Han såg det som ett sätt att få mig in i bankyrket. Efter examen vid college blev jag erbjuden ett arbete som gav högre lön än jag kunde få vid banken. Jag tänkte anta erbjudandet och sedan återvända till banken efter några år. Jag blev aldrig banktjänsteman. Jag försökte lära mina barnbarn att

valet av ämnesinriktning i college inte är lika viktigt som att utveckla redbarhet, moral och goda studievänor och att bygga upp en karaktär med tro, självförtroende och flit.

4. Lärdom från platsen där jag föddes: Värdet av vårt arv

”Se, jag har givit eder de namn, som våra första föräldrar hade ... och detta har jag gjort, så att när I tänken på edra namn, I skolen minnas dem, och när I minnas dem, I skolen komma ihåg deras gärningar, och när I kommen ihåg deras gärningar, I mån veta, att om dessa är det sagt och även skrivet, att de voro goda.” (Helaman 5:6)

Jag fick mitt namn efter min far. Jag hedrade min far och ville bevara de värderingar som han hade upprättat. Vårt

Ovan, översta raden: Äldste Perrys föräldrar L Tom och Nora Sonne Perry; Äldste Perry som pojke. Mittersta raden: Äldste Perry som ung man (stående längst bak) med sin familj; Logan High School. Nedersta raden: Äldste Perry håller sin brorson; Familjen Sonnes släkträff 1937. Motsatt sida: Templet i Logan i Utah; Äldste Perry i dörren till sitt barndomshem.

arv ger oss bestående värderingar som stannar hos oss nu och i all evighet.

5. Lärdom från mitt barndomshem: Välsignelsen av goda föräldrar

"Jag, Nephi, är född av goda föräldrar, och har därför fått undervisning i all min faders lärdom." (1 Nephi 1:1)

Jag försökte lära min familj att det man uppnår i livet för det mesta är ens föräldrars förtjänst, för den goda start i livet de gett en. Min far arbetade hårt, var en god försörjare och ett gediget exempel på tjänande, heder och redbarhet. Han älskade sin familj och tog sig tid för oss, trots att han var mycket upptagen.

Mor var alltid där för att undervisa och uppmuntra oss. Hon var duktig i hushållet, höll ordning i hemmet, skötte hushållsekonomi utomordentligt och lagade underbar mat. Vad jag hedrar och älskar mina föräldrar.

6. Lärdom från kohagen: Anta förändringens utmaningar i ditt liv

"Det som är av Gud är ljus, och den som mottager ljus och förbliver i Gud får mera ljus, och detta ljus bliver klarare och klarare, till dess att den fullkomliga dagen frambryter." (L&F 50:24)

Vi skrev in oss på motellet. Sedan vi skrivit in oss samlade jag familjen och sade: "I natt ska ni få sova på den plats där våra kor brukade beta." Det var där som motellet hade byggts. Oj, så tiderna har förändrats! Jag kommer alltid att vara tacksam för att jag växte upp under en tid när vi plöjde, sådde, vårdade, bevattnade och skördade. Dessa aktiviteter var mycket viktiga i vårt liv.

Framtida generationer får mycket små möjligheter att åtnjuta samma välsignelser som vi fick. Vi lever i en värld som förändras snabbt. På något sätt måste vi lära oss hålla fast vid grundläggande, oföränderliga värderingar och ändå vara redo för ytterligare uppenbarelser, vilka leder till större möjligheter.

7. Lärdom från glassbaren: Värdet av traditioner

"Samma sällskaplighet, som finnes ibland oss här, skall finnas ibland oss där men bliver där förenad med evig härlighet, vilken härlighet vi icke nu njuta." (L&F 130:2)

Att köpa en strutglass vid varje besök i Logan har blivit en av våra många traditioner. Ännu viktigare traditioner är att vara aktiv och att tjäna i kyrkan, vara lojal mot familjen och så vidare. Vissa traditioner som grundas här bland familjens medlemmar kommer att bestå. Vi bör skapa traditioner som ger starka minnen, minnen som kommer att bestå ända in i evigheten.

8. Lärdom från Utah State University: Värdet av att ta sig tid till en glädjeric och lyckad uppvaktning

”Den som förbjuder äktenskapet är icke kallad av Gud, ty äktenskapet är instiftat av Gud för människan.”
(L&F 49:15)

Jag förklarade att större delen av min uppvaktning skedde på Utah State University. Danser, matcher, promenader till biblioteket på universitetsområdet, studier i biblioteket, gemensamma institutlektioner, möten i korridorerna mellan lektionerna, härliga promenader på universitetsområdet osv, allt detta gav oss tid att bli bättre bekanta, att njuta av den djupa relation som utvecklades. Den blev det viktigaste i livet för mig vid den tiden. När tiden kommer att ni själva upplever detta så kommer det att påverka allt ni gör. Gör den till något dyrbart och något alldeles extra.

9. Lärdom från templet i Logan: Betydelsen av templet

*”Det finnes tre himlar eller grader i den celestiaa härligheten,
och för att erhålla den högsta måste man inträda i denna prästadömetts orden (det nya och eviga äktenskapsförbundet).*

Den som icke gör detta kan icke erhålla den.”
(L&F 131:1–3)

Det heliga templet måste vara det centrala i vårt liv. Vi måste alltid vara värdiga att inträda där. Om vi lever värdiga de förbund vi sluter med Herren i hans hus, binder vi honom bokstavligen till att ge oss de välsignelser han lovat oss. Herren uppfyller sina löften om vi är trogna de förbund vi sluter med honom.

Mot slutet av vår rundtur åkte vi till Logans nionde församlings gamla kapell. Jag hade ordnat så att min familj kunde samlas i ett rum där. En presentation gavs om mitt liv, bland annat med bilder som började med mina far- och morföräldrar, mina föräldrar och så vidare genom min barndom. Sedan visades bilder av mitt äktenskap, av barnen och därefter ett collage av bilder på sådant vi upplevt tillsammans i vår familj.

På söndagsmorgonen gick vi till kyrkan i nionde församlingens kapell. Byggnaden hade uppförts under överinseende av min far medan han var biskop där. Han var biskop i arton år. Jag hade tillfälle den morgonen att bära mitt vittnesbörd om hur evangeliet har välsignat mitt liv.

Sedan åkte vi tillbaka till vårt hem i Salt Lake City. Men innan jag lät dem njuta av den härliga middag som min hustru lagat ställde jag några frågor till dem om vad de lärt sig. Sedan bar jag åter vittnesbörd om Jesu Kristi evangeliums gudomlighet.

Jag är helt övertygad om att den största tillflykt vi finner i vårt liv är de underbara, nära relationer vi har till våra närmaste familjemedlemmar.

Jag lägger mitt vittnesbörd till detta. Jesu Kristi evangelium är sant. Det kommer inte att svika er. Det utgör det enda hoppet om enskild frälsning och tillflykt från de stormar som drabbar oss under vår resa i jordelivet. Må Gud fortsätta välsigna er med en önskan att lära er mer om hans vägar och att lyda hans lag. ■

Från ett möte under Brigham Young-universitetets utbildningsvecka den 20 augusti 2002.

REDO ATT ANTA UTMANINGEN

Tonåringar i Tokyo berättar hur de motstår svåra frestelser.

ADAM C OLSON

Kyrkans tidningar

Efter skolan en dag ville Yuriya Kitaharas vänner visa henne en ny serietidning. Det tog bara ett ögonblick för Yuria, en Laurel-flicka, att inse att det inte fanns något roligt med dessa serier – tidningen var pornografisk.

Nästan samtidigt var Junko Saijo, en Mia-flicka, tillsammans med sina vänner när en av dem tände en cigarett och erbjöd henne den.

Kort därefter arresterades en grupp elever vid Sho Wantanabes skola för att de sålt droger till andra elever.

Lyckligtvis lät Yuriya serietidningen falla. Junko tackade nej till cigarett. Och Sho, en präst, har försökt vara noga med sitt val av vänner.

Kyrkan växer i Japan, men ändå ställs dessa tonåringar inför världens frestelser varje dag. Det är en del av provet vi kom till jorden för att genomgå. Frågan är: är vi redo att anta utmaningen? Och om vi inte är det, hur kan vi då bli det?

Leva med frestelser

Att bryta mot visdomsordet är en vanlig frestelse i Tokyo enligt en grupp unga medlemmar från olika stavar som kommit samman för att prata om utmaningarna de ställs inför.

Ett flertal av ungdomarna ställdes inför frestelsen att använda tobak så fort de blev tonåringar. Andra har lyckats

undvika tobak helt hittills. Alla får inte samma frestelser. Men tobak är en vanlig fälla för tonåringar i Tokyo.

”Det är så lätt att köpa tobak här. Det är svårt för vissa att *inte* köpa tobak”, säger Hikaru Watanabe, en diakon och Shos lillebror.

Alkohol är ett annat problem som många ungdomar konfronteras med tidigt.

”Efter en skolaktivitet går alla elever för det mesta någonstans och har fest”, säger Yuriya. ”Ibland frågar mina vänner om jag vill följa med. De säger inte att de ska dricka, men för många tonåringar innebär en fest att man dricker. De tycker inte att det är så farligt.” De andra ungdomarna nickar instämmande – de har varit i liknande situationer.

Tonåringarna håller också med om att pornografi och omoral är mycket vanligt bland deras jämnåriga.

”Musiken håller också på att bli dålig”, säger Keiko Saijo, en Laurel-flicka och Junkos storasyster. ”Texterna är hemska.”

Det här är frestelser och utmaningar som tonåringar i kyrkan ställs inför i hela världen. Vad gör de åt saken? De lär sig att de kan få den styrka de behöver för att övervinna alla sina svårigheter genom evangeliet.

Finna styrkan

Ungdomarna håller med om att de behöver den Helige Andens vägledning för att kunna övervinna alla frestelser som möter dem varje dag.

”Det är inte bara min egen styrka, utan också det faktum att jag litar på Herren som hjälper mig igenom det”,

Yuriya Kitahara

Sho Watanabe

Junko Saijo

Yuuya Kitahara

Keiko Saijo

säger prästen Yuuya Kitahara, Yuriyas lillebror. "När vi kommer närmare Herren får vi hjälp att undvika frestelserna och övervinna dem."

Det är en värdefull lärdom. "Om vi inte gör sådant som håller oss nära Anden så blir vi förmodligen som många andra ungdomar utanför kyrkan och börjar röka, titta på pornografi och göra ännu värre saker", säger Yuriya.

Detta undervisas om flera gånger i Mormons bok. Utan Herrens ande blev nephiterna "svaga liksom sina bröder, lamani-terna". (Helaman 4:24; se också Mosiah 1:13; Mormon 2:26.)

"När jag känner Anden känner jag hur frestelserna bara försvinner", säger Hikaru. "Den styrkan kommer från Anden."

Yuuya säger att bön morgon och kväll hjälper honom att känna Anden. Yuriya känner sig närmare den Helige Anden när hon studerar skrifterna varje dag.

Yuuyas tvillingbror Yuuki nämner ungdomsaktiviteterna och seminariet. Och Junko säger att närvaro i kyrkan och familjens hemaftnar inte bara har hjälpt henne känna Anden utan har också lärt henne hur man övervinner frestelser.

ERT FÖREDÖME KAN HJÄLPA ANDRA

"Gud välsigne er, mina kära unga vänner. Ni är den bästa generation vi någonsin haft. Ni kan evangeliet bättre. Ni utför era plikter med större tro-

fasthet. Ni är starkare och kan möta frestelserna som kommer i er väg. Lev efter era normer. Be om Herrens vägledning och skydd. Han kommer aldrig att överge er. Han kommer att trösta er. Han stöder er. Han välsignar er och gör er starkare och er belöning kommer att bli skön och vacker. Och när ni upptäcker att ert föredöme uppmärksammas av andra kommer er styrka att göra er modiga."

President Gordon B. Hinckley, "Ett baner för folken, ett ljus för världen", Liahona, nov 2003, s 84.

Och alla säger att det har betytt mycket att besöka templet. "Jag känner en särskild kraft när jag kommer till Herrens tempel", säger Sho. Han säger att han kan motstå frestelser bättre när han besöker templet regelbundet.

Under de senaste åren har Sho och Hikaru försökt besöka templet varje torsdag för att utföra dop för de döda. Keiko, Junko och Yuriya och hennes bröder försöker komma till templet varje fredag.

"Det stärker mig att komma till templet", säger Keiko.

Vägledning för de unga

Under samtalets gång nämner någon häftet *Vägledning för de unga*, och hälften av dem tar fram sitt exemplar i fickformat.

"Det här är skrivet för oss", säger Yuuya. "Det är lätt att förstå och lätt att tillämpa. När

強さのために
の務めを果たす

jag tillämpar principerna i häftet så hjälper det mig och skyddar mig mot frestelser.”

De andra instämmer. De flesta av dem läser häftet regelbundet. ”Vi läser något ur det nästan varje vecka i Unga kvinnor”, säger Junko.

Hikaru säger att det hjälper honom övervinna frestelser. Kyrkans ledare, säger han, ”säger att när vi kämpar med en frestelse så ska vi tänka på ett skriftställe. Men ibland är det svårt att ha med sig skrifterna. Jag kan ha med mig det här kortet hela tiden, och det hjälper mig.”

För många av ungdomarna har häftet hjälpt dem lära sig hur de ska tillämpa evangeliet på hur de lever och de val de gör.

”Evangeliet handlar inte bara om att veta vad som är rätt utan att också göra det som är rätt”, säger Yuuki. ”När jag läser *Vägledning för de unga* lär jag mig vad jag ska göra. I häftet står det hur man ska tillämpa evangeliet i livet.”

”Innan häftet kom ut brukade våra ledare tala om kyrkans normer, men vi kan inte komma ihåg allt”, säger Sho. ”*Vägledning för de unga* är så lätt att förstå. Det förklarar hur vi kan tillämpa skrifterna på oss. Och jag kan alltid ha det med mig.”

”Jag läser inte så mycket”, säger Keiko. ”Men häftet är lätt att läsa. När jag koncentrerar mig på orden så känner jag att detta verkligen är rätt. Jag tror Gud tog fram detta för vår tid.”

Häftet *togs* verkligen fram för vår tid, och ungdomarna i denna generation har förberetts för vår tid.

”Ni har ofta fått höra det och jag säger det igen: Ni är en utvald generation”, sade äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kvorum. ”Ni har beretts av Herren att föra hans kyrka och rike in i tjugohundratalet. Ni har utvalts av Herren att komma hit till den här jorden när orättfärdigheten och ondskan är mycket stor. Men ni kan klara av den utmaningen.” (”Att växa i prästadömet”, *Liabona*, jan 2000, s 48–49)

Vad krävs det för att klara av utmaningen? En vilja att hålla sig nära Anden och följa Herrens råd. ■

Yuuki Kitahara

Hikaru Watanabe

VAD MAN KAN GÖRA NÄR FRESTAREN ÄR EN VÄN

Det har betydelse vilka vänner man väljer. ”Om man väljer dåliga vänner så får man många frestelser”, säger Sho Watanabe.

Första gången man säger ifrån kan vara den svåraste – det blir för det mesta lättare sedan. ”Cigaretter är inte nyttiga”, sade Junko Saijo till en vän som erbjöd henne en cigarett. ”Min vän har inte slutat röka, men hon har inte sagt något mer om det till mig sedan dess.”

Det hjälper inte alltid att tacka nej. Ibland måste man ta sig bort från en situation. ”När mina vänner börjar prata om dåliga saker så försöker jag börja prata om något annat”, säger Yuuki Kitahara. ”Om de inte slutar så går jag iväg.”

I många fall kan man hantera situationen på ett artigt sätt. En gång lyssnade Keiko Saijos vän på musik i sina hörlurar. ”Hon erbjöd mig att lyssna, men musiken fick mig att känna mig illa till mods. Jag sade: ’Bra musik, men inte för mig’, och gav tillbaka hörlurarna.”

RICARDO VET

R VAL JOHNSON

Kyrkans tidningar

Ricardo och hans vänner stod utanför ett av beseglingsrummen i templet i São Paulo i Brasilien och undrade varför de inte kunde gå in. Det fanns ingen som stoppade dem, templet skulle ju återinvigas och det här var ett öppet hus. De frågade ledaren de var tillsammans med varför de inte kunde gå in, men han hade inget svar att ge dem. Han kände samma återhållande ande. Det var en god känsla, men den hindrade dem ändå från att gå in.

Sedan kom ledaren på vad det var. Det här rummet var reserverat för president Gordon B Hinckley. Han skulle snart komma dit för att få lite tid för sig själv i Herrens hus och söka Herrens frid och inspiration i bön.

Ricardo och hans vänner gick tyst därifrån.

Vi förväntar oss förstås att vår himmelske Fader lyssnar till profetens böner. Men hur är det med resten av oss? Kan vi verkligen förvänta oss att Gud lyssnar på våra böner?

Luis Ricardo da Silva kan besvara den frågan. Det fanns en tid när han ansåg sig själv för obetydlig för att Herren skulle bry sig om honom. ”Jag tänkte: Varför skulle Gud bry sig om någon så obetydlig som jag? Men nu vet jag att Jesus älskar mig. Jag känner hans ande och jag vet att min himmelske Fader lyssnar på mina böner.”

Han vet det eftersom hans böner har besvarats. Han pratar stillsamt om olika tillfällen hemma, i skolan och kyrkan när Herren har besvarat hans böner. Ett tillfälle minns han särskilt: ”Jag var i templet med några vänner en dag och utförde dop för de döda. Vi bestämde oss för att ha en bön i doprummets omklädningsrum. Medan vi bad kände

Har du någon gång känt dig så obetydlig att du trott att Gud inte skulle lyssna på dina böner? I så fall har Luis Ricardo da Silva från Brasilien några upplevelser som han vill berätta för dig om.

vi något speciellt. Det var som om ett ljus fyllde rummet och någon annan var där hos oss. Jag hade bett för att få veta om Gud verkligen lever, och detta var svaret. Känslan jag hade var stark. Jag bara *visste*. En bön är något heligt.”

Ricardos vittnesbörd stärktes den dagen, men innan han hade fyllt elva visste han inte ens vad ett vittnesbörd var. Men en dag bjöd en vän med honom till kyrkan. Han tyckte så mycket om det att han fortsatte komma tillbaka.

Tråkigt nog tyckte hans mamma inte om att han gick till kyrkan. Och hon ville inte att han skulle bli medlem i kyrkan när han frågade om han fick döpas. ”Men missionärerna pratade med mamma och hon tyckte om dem, så hon lät mig göra det till slut”, säger han.

Ända sedan dess har Ricardo varit en hängiven och entusiastisk lärjunge till Kristus.

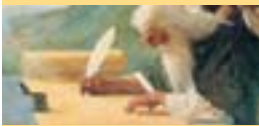
Han är för närvarande präst i Barueri församling i Barueri stav. Ricardo är ofta den första som kommer till kyrkan trots att han måste gå fyra kilometer för att komma dit. Han säger att han vill vara med på alla möten, också de som inte hålls på söndagar.

Fastän han är den enda medlemmen i kyrkan i sin familj gör han ändå allt han kan för att bygga upp Herrens rike. Det är det man vill göra när man har ett vittnesbörd, säger han. Han håller till och med på att lära sig spela piano så att han kan ackompanjera sången på prästadömsmötet.

”Det är evigheten som är det viktiga”, säger han. ”Nu när jag är medlem i kyrkan ser jag allting i ett evigt ljus.”

Lyser himlens ljus för alla som söker Herren? Även för dem som anser sig vara de minsta i riket? Det gör det verkligen. Fråga Ricardo. Han vet. ■

Efter en upplevelse under öppet hus för templet i São Paulo undrade Ricardo: ”Varför bryr sig Gud om någon så obetydligt som jag?” Men nu, säger han, ”vet jag att Jesus älskar mig. Jag vet att min himmelske Fader lyssnar på mina böner.”

Förtrösta på Herren till evig tid

Vi känner igen hans vägledande hand i vårt liv när vi lever värdiga att få maningar från hans ande och sedan handlar enligt dessa maningar.

MARGARET S LIFFERTH

första rådgivare i Primärföreningens generalpresidentskap

Jesaja kallades att utföra en svår uppgift. Han var profet för Juda folk medan de levde i avfall och, för det mesta, följde onda härskares ledarskap. Det var en tid då fattiga förtrycktes, idoldyrkan ökade, moralerna överskreds och fientliga grannars arméer närmade sig rikena Juda och Israel.

Jesajas råd till folket var att omvända sig, tro på den kommande Messias, och "förtrösta på Herren till evig tid, ty Herren HERREN är en evig klippa". (Jes 26:4) När folket lyssnade hade de framgång. Men Jesaja såg i sin sorg hur förbundslandet Israel till slut förkastade gudomligt råd. Jesaja inspirerades att profetera om Israels förstörelse och skingring och fick under sin livstid se Israels tio stammars fångenskap och det annalkande slutet för Judas makt och framgång.

Men i sin stora profetiska kallelse såg Jesaja också oss, de sista dagarnas förbundsfolk. Han fann tröst i vetskapen om att Guds rike åter skulle etableras på jorden och att medlemmarna i de sista dagarna skulle söka och leva värdiga de välsignelser som lovats Israels hus. "Men hör nu ... Israel som jag har utvalt ... Jag skall utgjuta min Ande över dina barn, min

välsignelse över dina avkomlingar." (Jes 44:1, 3)

Jesajas ord har bevarats särskilt för oss. Man hänvisar genomgående till dem i skrifterna. Mormons boks profet Jakob påminner oss: "Jesaja har talat mycket, som passar in på eder, emedan I ären av Israels hus." (2 Nephi 6:5) Vad har Jesajas lärdomar med oss att göra? Hur kan var och en av oss personligen tillämpa hans ord?

Söka Herren

Jesaja och folket på hans tid levde på ett politiskt och moraliskt slagfält, och det gör vi också. När Jesaja bönföll sina åhörare att förtrösta på Herren så talade han också till oss. Hur söker vi Herrens vägledning, styrka och beskydd och hur känner vi sedan igen och erkänner hans hand i vårt liv?

Vi får stora välsignelser när vi ingår och håller förbund. När vi döps och konfirmeras får vi till exempel den Helige Andens gåva. När vi håller våra förbund och förnyar dem varje vecka då vi tar sakramentet så har vi fått löftet att "hans Ande alltid må vara hos" oss. (Moroni 4:3; L&F 20:77) Herrens löften är säkra. Vi känner igen hans vägledande hand i vårt liv när vi lever värdiga att få maningar från hans ande och sedan handlar enligt dessa maningar.

Förutom skrifterna och vägledningen från

levande profeter har jag upptäckt minst tre sätt som Herren kan vägleda oss på:

1. Vi kan få svar på särskilda böner.
2. Herren påverkar ofta våra tankar, ord och handlingar även när vi inte har sökt särskild vägledning.
3. När vi ställs inför motgångar och tror att Herren har övergett oss så välsignar han oss med styrkan att ta till oss livets viktiga lärdomar.

Gudomlig vägledning

Det är en förmån och en välsignelse att kunna söka Herrens vägledning när vi kommer inför

Plötsligt kände jag att jag behövde åka tidigare till min dotters skola och hämta henne. Jag är tacksam för att Herren vägleder en mamma att trösta sitt barn.

honom i bön. Vi söker hans vilja för oss i våra olika omständigheter i livet: när vi ska bestämma oss för vem vi ska gifta oss med och när; vilken utbildning eller vilket yrke vi ska välja eller var vi ska bo; när vi vill veta hur vi ska verka i en kallelse, hjälpa vår familj eller en granne eller ett barn; och när vi behöver veta vad vi ska lära oss av våra motgångar.

För det mesta besvaras mina böner om sådana angelägenheter på ett specifikt sätt. Andra gånger måste jag fatta ett beslut efter mitt eget bästa omdöme. Ibland har Herren ett annat tidsschema i åtanke för mig, men jag

Ibland besvarar Herren våra böner på ett specifikt sätt. Andra gånger måste vi fatta beslut efter vårt eget bästa omdöme.

erkänner tacksamt hans hand i mitt liv när han besvarar mina böner.

Jag har också märkt att Herren är generös och ofta vägleder oss i situationer när vi inte har sökt vägledning. För en tid sedan kandiderade ett av våra barn till ett ämbete som man utses till genom val i högstadiet hon gick på. Dagen då valet gick av stapeln var jag hemma och ägnade mig åt dagens alla sysslor. Plötsligt fick jag den tydliga tanken att vår dotter hade förlorat valet och att jag behövde åka tidigare till skolan och hämta henne. Jag tittade på klockan och när jag visste att det var dags för valresultaten att tillkännages hade jag precis kommit fram till skolan. När jag kom in genom ytterdörren satt alla ungdomar som deltog i valet i foajén. De fick höra resultaten innan de tillkännagavs för de andra eleverna. Vår dotter var tacksam för att få komma hem tidigare så att hon kunde samla sina tankar, känslor och prioriteringar innan hon skulle träffa sina vänner nästa dag. Jag är tacksam för att Herren, som skapade universum, också vägleder en mamma att trösta sitt barn.

Jag har också känt Andens maningar vid andra tillfällen när jag inte har sökt särskild vägledning. De har varnat mig. De har hjälpt mig när jag inte visste vad jag skulle säga eller göra i mina ansträngningar att "sörja med dem som sörja, samt trösta dem som behöva tröst". (Mosiah 18:9) De har bekräftat de sanningar som lärts ut under en lektion eller i ett tal och väglett mina svar när mina barn har haft frågor eller tvivel eller när de har känt en önskan att

följa världen. Jag har ofta märkt att de ord man behöver säga eller det man behöver göra "skall givas eder i samma stund och ögonblick". (L&F 100:6)

När vi ställs inför motgångar kan det finnas stunder när vi undrar om Herren bryr sig om oss. Jesaja lär oss att förtrösta på Herren också i sådana situationer:

"Visserligen skall Herren ge dig nödens bröd och lidandets dryck, men sedan skall dina lärare inte längre gömmas undan, utan dina ögon skall se dina lärare.

Och ... dina öron [skall] höra detta ord ljuda bakom dig: 'Här är vägen, gå på den.'" (Jes 30:20–21)

Motgångar gör oss ofta mer mottagliga för Andens maningar. Och när vi "omvänder [oss] till HERREN, skall han bönhöra [oss] och hela [oss]". (Jes 19:22) När vi förtröstar på Herren i motgångar så öppnar vi dörren för hans stärkande och helande kraft.

"Låt oss vara glada och fröjdas"

Jag vet att när vi tillämpar Jesajas lärdomar i vårt liv så gläds vi åt hans råd att "förtrösta på Herren till evig tid". När vi ingår och håller våra förbund och när vi följer hans andes maningar så vägleder Herrens hand vårt liv och vi kan vara säkra på att få de utlovade välsignelserna.

"Han skall för alltid göra döden om intet. Herren HERREN skall torka bort tårarna från alla ansikten ...

På den dagen skall man säga: Se, här är vår Gud! Honom väntade vi på, han skall frälsa oss. Ja, här är HERREN som vi väntade på. Låt oss vara glada och fröjdas över hans frälsning." (Jes 25:8–9) ■

Hjälpa och stödja varje syster

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som till-

godoser behoven hos de systrar ni besöker. Berätta om era upplevelser och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Välsignelser av att tillhöra

Hjälpföreningen: Hjälpföreningen hjälper systrarna känna att de behövs, att de tillhör föreningen och att de är uppskattade och älskade, oavsett deras personliga omständigheter. Systrarna i Hjälpföreningen stöder varandra när de delar med sig av sin tro, vänskap och kärlek.

Hur kan Hjälpföreningen hjälpa oss att känna oss uppskattade och älskade?

Mosiah 18:21: "Han befälde dem, att de ... skulle ... se framåt med samma blick ..."

samt hava sina hjärtan förenade i enighet och kärlek till varandra."

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "Varje gång vi tar hand om varandra fylls både de personer vi besöker och vi själva med sådana gudomliga känslor som kärlek, tålmod, vänlighet, generositet och andlig hängivenhet. Samtidigt ärar vi våra förbund. Jag ser mängder av trofasta systrar världen över som går framåt i Herrens tjänst och utför enkla, men ändå betydelsefulla gärningar i sitt tjänande." ("Visiting Teaching: The Heart and Soul of Relief Society." [Tal under ett öppet hus hösten 2003.]

Kathleen H Hughes, första rådgivare i Hjälpföreningens generalpresident-skap: "Vi ... hör ibland kvinnor säga att de inte känner sig älskade av Herren. Men de skulle kanske känna hans kärlek mer om de sökte hans hand i de kärlekshandlingar som visas dem av människor. Det kan vara en medlem i deras gren eller församling, en granne, eller också en främling som är till välsignelse för dem och visar kristlig kärlek." ("Rikare gåva finns väl ej än vänner som på Kristus tror", *Liabona*, maj 2005, s 75)

Hur tjänar och stöder vi varandra genom Hjälpföreningen?

Första Tessalonikerbrevet 5:11: "Uppmuntra därför varandra och uppbygg varandra."

President Gordon B Hinckley: "Vem kan mäta den glädje som kommit in

i dessa kvinnors liv då de har kommit samman och umgåtts? ...

Vem ... kan föreställa sig de otaliga handlingar av godhet som har utförts, den mat som har lagts ut på tomma bord, den tro som har närts under desperata timmar av sjukdom, de sår som har förbundits, den smärta som har lindrats av kärleksfulla händer och lågmälda och trosvissa ord, den tröst som har förmedlats under tider av död och påföljande ensamhet?

Lucy Mack Smith, profetens mor, sade till systrarna i Nauvoo: ... "Vi måste ta hand om varandra, vaka över varandra, trösta varandra och ta emot den undervisning som gör att vi alla kan sitta ned i himlen tillsammans' ... Kvinnor i kyrkan ... har [inte] behövt vänta på att sitta tillsammans i himlen för att smaka de ljuvliga frukterna av det slags handlingar som hon beskrev. De har upplevt mycket av himlen på jorden då de i livet har tagit hand om varandra, tröstat varandra och undervisat varandra." ("Video: Medel i Guds händer", *Liabona*, nov 2005, s 106, 105-106)

Äldste Joseph B Wirthlin i de tolv apostlarnas kворum: "Kyrkan är inte ett ställe där fullkomliga människor samlas för att säga felfria saker, tänka felfria tankar eller ha felfria känslor. Kyrkan är en plats där ofullkomliga människor samlas för att uppmuntra, stödja och tjäna varandra ... Vi har alla samma mål: att lära oss älska honom av hela vårt hjärta, av hela vår själ, av hela vårt förstånd och av hela vår kraft och att älska vår nästa som oss själva." ("Vänlighetens dygd", *Liabona*, maj 2005, s 27, 28) ■

Lära sig höra Herrens röst

Om vi kommer till melkisedekska prästtadörets och Hjälpföreningens möten med rätt inställning så kommer vi att återvända hem från kyrkan med ett vittnesbörd om att vi har hört Herrens röst och att vi känner till hans ord.

AARON L WEST
Studiekursavdelningen

Tänk dig att du sitter i ett möte för äldstekvorumet, högprästernas grupp eller Hjälpföreningen.

Läraren har just påbörjat en lektion ur "Lärdomar för vår tid" när president Gordon B Hinckley kommer in i rummet och sätter sig. Alla vänder sig om och tittar på profeten utan att veta vad de ska säga. President Hinckley bryter tystnaden. Han ursäktar sig för att han varit några minuter försenad och frågar om han får ge några råd till medlemmarna i klassen.

Tänk dig nu att läraren nickar åt president Hinckley, ler och fortsätter med sin lektion. Några medlemmar räcker upp handen och pratar länge och väl och återger personliga upplevelser – utan att nämna profeten som sitter mitt ibland dem.

Omkring 40 minuter senare kan du inte hålla dig längre. Du räcker upp handen. När läraren säger ditt namn så

säger du: "Eh, jag undrar ... kan vi få höra från president Hinckley nu?"

Läraren tittar på klockan. "Oj!" utropar han eller hon. "Jag hade förberett så mycket. Det verkar som om vi aldrig hinner ta med allt. Okej ... jag ska avsluta och sedan får vi höra några ord från president Hinckley."

När president Hinckley har sagt några ord tackar läraren alla som deltagit. Någon håller en bön och så börjar alla gå ut ur rummet.

Det här är förstås ett extremt exempel. Om president Hinckley någonsin skulle komma till ditt möte i äldstekvorumet, högprästernas grupp eller Hjälpföreningen, så skulle läraren förstås ge honom all den tid han behövde. Men vad händer när vi får i uppgift att diskutera ett generalkonferenstal av president Hinckley eller president

Wilford Woodruffs lärdomar? Ger vi profeternas ord den uppmärksamhet de förtjänar? Studerar vi varje tal eller kapitel som förberedelse för söndagens lektion? Tillåter vi oss själva att undervisas av våra nutida profeter?

Ett annat exempel:

Tänk dig att du några veckor senare sitter i ett annat möte i äldstekvorumet (eller högprästernas grupp eller Hjälpföreningen). Kvorumpresidenten ger några annonseringar och lämnar sedan över tiden åt en lärare. Läraren ställer sig längst fram i rummet och säger: "Dagens lektion

är kapitel 17 i Wilford Woodruff-boken.” Han slår upp boken på första sidan av kapitlet och börjar läsa.

När läraren läser om de välsignelser vi kan få i templet så räcker någon framför dig upp handen. Det är broder González som beseglades till sin hustru och sina barn för några månader sedan. Efter att ha hållit sin hand uppe i luften utan att läraren tagit notis om det ger broder González till slut upp. Läraren fortsätter att läsa.

Några sidor senare börjar läraren läsa ett uttalande som verkligen inspirerade dig

när du studerade kapitlet föregående kväll. Du räcker upp din hand, men sänker den några minuter senare. Läraren fortsätter läsa medan ditt hjärta brinner av ett vittnesbörd som du inte har tillåtits bära.

Du tittar dig omkring på bröderna i kvorumet. Några läser med. Andra stirrar på golvet och tittar på sin klocka då och då. Några kämpar för att hålla sig vakna. Ingen räcker upp handen.

När vi
undervisar
om och
läser orden från
nutida profeter för
varandra så bör
vi Herrens ord.

Låten en tala i sänder och de övriga lyssna därpå, så att ... alla kunna känna sig uppbyggda genom varandra.”

När läraren väl har läst hela kapitlet är tiden nästan ute. Han bär sitt vittnesbörd och avslutar lektionen lite tidigare än han hade behövt. Någon håller en bön och så börjar alla gå ut ur rummet.

Ännu ett extremt exempel? Javisst. De flesta lärare är ivriga att få höra kvarumets och klassdeltagarnas vittnesbörd och upplevelser. Men som en kyrka av lärare och elever kan vi förmodligen förbättra vår strävan att uppmuntra och delta i meningsfulla diskussioner.

Undervisa och lära i kyrkan

Fastän dessa exempel är osannolika och nästan verkar löjliga så understryker de ändå två vanliga problem med undervisning och inläring i kyrkan: Ibland är vi så ivriga att hålla en bra lektion att vi använder annat material än kyrkans resurser. Å andra sidan är vi ibland så inriktade på att följa det förberedda undervisningsmaterialet att vi motverkar en värdefull diskussion.

Hur kan vi, när vi får möjlighet att undervisa,

hålla oss till kyrkans undervisningsmaterial och samtidigt uppmuntra till bra kommentarer? Jag har begrundat denna fråga med en önskan att undervisa om sanningen genom Andens kraft, och ta emot sanningen genom samma kraft. (Se L&F 50:17–22.) Jag har inte alla svar, men jag har upptäckt två skriftställen som varit till hjälp.

”I haven hört min röst”

Herren förkunnade:

”Dessa ord äro icke av människor eller människa utan av mig. Därför skolen I bära vittne om att de äro mina och icke en människas.

Ty det är min röst, som talar dem till eder, och de äro givna till eder av min Ande, och genom min kraft kunnen I läsa dem för varandra, men utan min kraft kunden I icke hava dem.

I kunnen därför vittna om att I haven hört min röst och kännen mina ord.” (L&F 18:34–36)

Detta råd hänsyftar på uppenbarelserna i Läran och förbunden, men det kan också tillämpas på lärdomarna vi diskuterar i melkisedekska prästadömet och Hjälpföreningens möten – och i alla våra söndagsmöten. När vi läser orden från nutida profeter för varandra så läser vi Herrens ord. (Se L&F 1:38.)

Jag tror att om vi har rätt inställning till undervisning och inläring så kommer vi att återvända hem från kyrkan med ett vittnesbörd om att vi har hört Herrens röst. Är det inte just detta vi hoppas på när vi undervisar varandra om evangeliet? När lektionen är över hoppas vi inte att folket förundrar sig över det vi har sagt; vi hoppas att de gläds åt Herrens ord.

”Alla kunna känna sig uppbyggda genom varandra”

Men vi samlas inte varje söndag bara för att läsa för varandra. Herren lärde:

”Utväljen en lärare åt eder och låten ej alla föra ordet på en gång. Låten en tala i sänder och de övriga lyssna därpå, så att när alla hava talat, alla kunna känna sig uppbyggda genom varandra och alla hava samma förmåner.” (L&F 88:122)

Vi behöver varandras styrka, och klassdiskussioner är ett utmärkt tillfälle att förmedla denna styrka. Jag tycker om att se en lärare agera som ett Herrens verktyg och vittna om de sanningar han eller hon får insikt om under lektionsförberedelserna. Och mitt vittnesbörd växer när jag hör andras vittnesbörd. Min upplevelse berikas när jag hör andra återge egna upplevelser. Jag är tacksam för de insiktsfulla, ärliga, trosstärkande diskussionerna i kyrkan.

Läsa och diskutera

Kan vi använda Läran och förbunden 18:34–36 och 88:122 i samma lektion? Jag tror att vi kan det om vi följer en enkel regel: börja med Läran och förbunden 18:34–36. Börja med att läsa profeternas lärdomar. Använd Herrens ord som grund till diskussionen och bygg sedan på grunden genom att följa principen i Läran och förbunden 88:122.

Denna regel är så enkel att man knappt behöver nämna den. Men den kan ha stor inverkan på det sätt vi undervisar och lär i kyrkan. För särskilda förslag på hur lärare och elever kan följa denna regel kan vi gå till följande resurser som kyrkan tagit fram:

- Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff, inledningen. På dessa sidor kan man få hjälp med enskilda studier och lektionsförberedelser. Här finns ett mönster som lärare kan följa när de förbereder lektioner från boken.
- *Kyrkans presidenters lärdomar: Wilford Woodruff*, kapitel 6. Det här kapitlet som heter ”Att undervisa och lära genom Anden” innehåller inspirerande råd om vad vi ska göra när vi samlas för att lära oss om evangeliet.
- Anvisningar för ”Lärdomar för vår tid”, som finns på de

sista sidorna i varje konferensnummer av Liahona. Här finns förslag på hur man på ett enkelt sätt kan förbereda en lektion från ”Lärdomar för vår tid”.

När allt stämmer

Ännu ett exempel. Det här inträffade verkligen.

Jag minns ett äldstekvorummöte jag var med på för flera år sedan där jag satt och njöt av en lektion som var baserad på ”Familjen: Ett tillkännagivande för världen”. Vid en punkt i lektionen läste en medlem i kvorumet en del av tillkännagivandet. Läraren skulle just fortsätta med lektionen när en annan kvorummedlem räckte upp handen. ”Jag har en fråga”, sade han. Han citerade en mening som just hade lästs upp och frågade: ”Hur kan vi lära våra barn ’att älska och tjäna varandra?’” Uttrycket i hans ansikte och tonen i hans röst sade oss att detta var mer än bara en fråga – det var en vädjan om hjälp. Jag var tacksam för att han hade ställt frågan, för han uttryckte en vädjan som också fanns i mitt hjärta.

Denna uppriktiga fråga förändrade hela lektionen. Vår lärare lade sin lektionsplan på hyllan en stund. Kvorummedlemmarna begrundade frågan och några delgav förslag och upplevelser som svar på sin väns fråga. Läraren berättade om en insikt som han själv fått och fortsatte sedan med lektionen och inriktade sig på andra sanningar i tillkännagivandet. Diskussionen varade bara i några minuter, men den påverkar fortfarande min familj och mig.

Läran och förbunden 18:34–36 och 88:122 kom samman under det kvorummötet. Det hela började med en lärare som var ödmjuk och vis nog att inbjuda oss att läsa profeternas ord. Det fortsatte när en kvorummedlem hade mod nog att ställa en fråga – att be om hjälp. När sedan olika män med olika bakgrund talade, en åt gången, kunde ”alla ... känna sig uppbyggda genom varandra”. Jag vittnar om att jag genom den Helige Andens kraft hörde Herrens röst den dagen – först genom hans profeter och sedan genom mina grannar och vänner. Och jag återvände hem med mer kunskap om Herrens ord än vad jag hade dagen innan. ■

Ett mirakulöst fall

JANET THOMAS

Kyrkans tidningar

Händelsen orsakade nyhetsrubriker i hela världen. En av kyrkans missionärer hade ramlat ner från en 70 meter hög klippa i Australien – och överlevt! Det är som att ramla ner från taket på ett 23-våningshus.

Ibland kan ett underverk förklaras i en enda mening. Men för äldste Matthew Weirich – missionären som ramlade – vittnar varje detalj i denna berättelse om att Herren har en plan för hans liv som han ännu inte har fullföljt.

Äldste Weirich från Fredricksburg i Texas hade bara tre månader kvar av sin missionärs tjänst i Australienmissionen Sydney Syd. På en förberedelsedag i juni 2004 fick äldste Weirich och tre andra missionärer tillåtelse att besöka en park i närheten för att titta på några av Australiens unika djur. På vägen tillbaka från parken fick de syn på en skylt som pekade mot Grand Canyons utkiksplats. Det var i närheten så de bestämde sig för att stanna till där och se hur Grand Canyon såg ut i Australien. Det är här som äldste Weirichs

Matt Weirich ramlade ner från den här klippan i Australien – och överlevde.

minne av dagen tar slut. Flera dagar senare, på sjukhuset, var han tvungen att fråga sina kamrater vad som hände sedan.

Gruppen hade gått ut till utkiksplatsen och sedan följt markerade stigar nedanför utkiksplatsen till några grottor. På stigen fanns några grova klippsteg tillbaka upp till utkiksplatsen och en av missionärerna tappade en sko som suttit löst på foten. Skon rullade delvis nerför en sluttning. Där äldste Weirich stod kunde han se att skon hade fastnat i en buske bara några steg bort

från stigen. Det verkade lätt att hämta den och han erbjöd sig att göra det. Hans kamrater säger att äldste Weirich ropade att han hade fått tag på skon. Sedan hörde de ljudet av klippstenar som började rulla. Eftersom de inte kunde se äldste Weirich så visste de inte vad som hade hänt. Men när han inte längre svarade på deras rop fruktade de att han hade ramlat.

FOTO: JANET THOMAS OCH MED TILLSTÅND AV FAMILJEN WEIRICH, UTOM NÄR ANNAT ANGES

En helikopter räddade Matt från foten av klippan. Matts ring (med ordet "faith" [tro]) visar hur han kände sig. Motsatt sida: Några veckor efter fallet döper Matt och hans kamrat äldste Peterson Marcus och May Wong. Matt och hans föräldrar vid templet i Sydney.

De tre missionärerna tittade så långt ut över klippkanten som de vågade och bad sedan en bön och gick och letade efter någon som hade en mobiltelefon så att de kunde ringa polisen. De hörde en bildörr slå igen på parkeringsplatsen och sprang dit för att fråga mannen som just kommit dit om han hade en telefon de kunde få låna. Det hade han, och de ringde 000, nödnumret.

En timme senare anlände räddningstjänsten just som det började bli mörkt. Det började bli kallt och den värmesökande helikoptern som flög ovanför området kunde inte hitta något spår efter äldste Weirich. Alla fruktade att det inte längre fanns någon överlevande att rädda.

Men de hade fel.

I gryningen nästa dag tog sig räddningsmanskaper ner till foten av klippan. De fann äldste Weirich vid liv men halvt medvetslös. De lade honom försiktigt på en bår och lyfte ut honom med hjälp av helikoptern. Han

flögs till sjukhuset där personalen förväntade sig att vårda någon med många brutna ben och andra allvarliga skador. Det visade sig att äldste Weirich hade lite svullnad i hjärnan, men de enda brutna benen var hans näsa och två små frakturer ovanför ena ögat. De fick läka av sig självt.

En rad underverk

När Matt ser tillbaka kan han ange en rad underverk som hjälpte honom att överleva.

Före sin mission hade Matt varit stavhoppare. Faktum är att han var nationell mästare i high school och planerade att studera med hjälp av ett friidrottsstipendium. Kanske var det så — fastän Matt inte kommer ihåg exakt vad han gjorde när han föll — att hans träning tog över och hjälpte honom anpassa sig i fallet så att han landade på ett sätt som minskade skadorna.

På den översta delen av klippan slog han emot flera avsatser som bromsade hans fart,

**Idag är
Matt fullt
återställd och
gör regelbundet
ett fall på
omkring fem
meter ner på
en dyna som
stavhoppare
för BYU.**

vilket syns på såren på hans armar, innan han föll 27 meter rakt ner.

Temperaturen hade varit under noll varje natt. Men natten han tillbringade vid foten av klippan var det tio grader varmare än vanligt och temperaturen sjönk aldrig under noll.

Han kröp någon meter när han hade landat med huvudet nedåt slutningen. Det kan ha hjälpt att hålla blodcirkulationen igång för skadorna.

Han räddades av experter och fick utmärkt medicinsk vård.

Berättelsen om hans överlevnad skapade stort intresse i hela Australien. Plötsligt ville alla prata med missionärerna. Dörrar öppnades. Många undrade varför detta uppenbara underverk hade skett och ställde ingående frågor om Gud och den kyrka som denne missionär representerade.

Matt fick andra välsignelser tack vare denna upplevelse. Han säger: "Händelsen har fört mig närmare min familj och hjälpt mig förstå värdet av mitt liv. Det är mer än att bara leva från dag till dag eller att tro att man kan gottgöra sina misstag senare.

Jag har slutat fråga varför.

Nu frågar jag: "Vad kan jag lära mig av det här?" Allt jag vet är att jag var ett verktyg i Herrens händer. Jag har sett hur det har påverkat andra människor. Jag har kommit till slutsatsen att Herren har en del för mig att utföra. När jag utsätts för frestelser inser jag att jag inte räddades för att falla för synden. Jag måste komma ihåg att Herren har en plan för oss alla."

Matt Weirich har kommit hem från sin mission. Han är återställd och är stavhoppare i friidrottslaget vid Brigham Young-universitetet, där han fortsätter med sina studier. ■

VÄLJ EN LJUS FRAMTID

ÄLDSTE JOHN H GROBERG

i de sjuttios kvorum

Ett av de största besluten du någonsin kommer att fatta är om du ska förtrösta på Herren. Om du vill ha en ljus framtid måste du fatta beslutet nu: litar du på Herren eller inte? Om du litar på honom så håller du hans bud.

Du kan antingen lita på människan, eller så kan du lita på Herren. Det är bättre att du litar på Herren, för om du litar på en människa så vet man aldrig var du hamnar. Jag har ett litet talesätt: "Om du gör det rätta så blir allt rätt. Om du gör det som är fel så blir allt fel." Så enkelt är det. Lita på Herren. Följ honom.

Stor skillnad

Hur följer vi Herren? Det finns många sätt. Jag vill tala om ett som särskilt är riktat till unga män.

Ni har ett ansvar. När ni fick prästadömet så tog ni på er ansvaret att berätta om evangeliet. Ett av de bästa sätten att göra det är att gå ut som missionär. För att du ska kunna gå ut som missionär är det mycket du behöver göra. Du behöver betala ditt tionde. Du måste gå på kyrkans möten. Du måste vara moraliskt ren. Du måste vara värdig på alla sätt. Du måste förbereda dig. Du måste studera skrifterna. Men jag

lovar dig att om du förbereder dig, om du håller Herrens bud och om du verkar som missionär, så kommer det att ha stort inflytande på ditt liv, och på världen.

På en mission undervisar du inte bara andra om sanningen utan du lär dig också själv mer om sanningen. Jag kan ärligt säga att jag lärde mig mer om eviga evangelieprinciper som missionär än under någon annan period i livet. Jag ser fortfarande tillbaka på mina missionärsupplevelser och inser vad jag lärde mig av dem.

Gå ut som missionär. Förbered dig.

Nu kanske ni unga kvinnor säger: "Nu har du pratat om de unga männen. Men vi då?" Unga män har ett *ansvar* att gå ut som missionär och unga kvinnor har en *möjlighet* att gå ut. Du kan välja. Du kan gå eller inte gå.

Min hustru och jag har flera döttrar. Ungefär hälften av dem gick ut som missionär. De som gick ut som missionär är mycket glada att de gjorde det. De som inte gjorde det känner sig också mycket tillfreds. De gifte sig och har nu egna familjer. Det är ditt val.

Men ni unga kvinnor har ansvaret att se till att de unga männen ni umgås med är ivriga och värdiga att gå ut och tjäna. Gör aldrig något, och låt aldrig dem göra något med dig som kan avskräcka dem eller göra dem

**Om du gör det rätta
så blir allt rätt.**

därifrån, sade han: "Har du tid att prata med en ung man? Det är en bra ung man. Han har alltid siktat på att gå ut som missionär. Men nyligen sade han att han inte tänker göra det. Vi har pratat med honom men det verkar inte göra någon skillnad. Kan du prata med honom?" Jag sade att jag gärna gjorde det.

Den unge mannen hade vuxit upp i kyrkan men hade sett sin far få tillfälliga jobb i gruvorna. Kort innan den unge mannen fyllde 19 hade han fått jobb i en affär.

Föreståndaren var så imponerad av honom att han sade: "Om du tar jobbet

ovärdiga att gå ut som missionär. Uppmuntra dem alltid.

Jills svar

Ibland kanske du undrar: "Har jag verkligen någon makt att uppmuntra andra att verka som missionär?" Ni är starkare än ni tror. Jag vill ge er ett exempel. För flera år sedan fick jag i uppdrag att närvara vid en stavskonferens i en litet gruvsamhälle.

När jag talade med stavs-presidenten innan jag skulle åka

nu så gör jag dig till biträdande föreståndare, och om några år blir du föreståndare.”

”Jag har tänkt gå ut som missionär”, sade han.

Föreståndaren sade: ”Ja, du gör som du vill, men då förlorar du det här jobbet. Jag behöver dig nu.”

Han tänkte över det hela. Han hade en flickvän som hette Jill. Och han tänkte: ”Jag älskar verkligen Jill. Om jag tar det här jobbet så behöver jag inte arbeta i gruvan. Vi kan köpa ett hus. Vi kan gifta oss och bilda familj.” Så han bestämde sig för att inte gå ut som missionär eftersom han hade fått denna fantastiska möjlighet.

Han pratade med sin far och hans far gjorde allt han kunde för att övertala honom att gå ut som missionär. Han kunde inte övertala honom. Fadern bad sin son att prata med biskopen. Biskopen kunde inte övertala honom. Stavs-presidenten kunde inte övertala honom. Jag pratade med honom, och jag kunde inte övertala honom. Han var fast besluten att arbeta i affären.

Till slut när det var uppenbart att han inte skulle gå ut, sade hans far: ”Vad har du för planer?”

”Jag ska gifta mig med Jill.”

”Vad säger Jill om det?”

”Jag har inte pratat med henne än.”

”Hur vet du att hon ens vill gifta sig med dig?”

Han hade bara antagit att hon ville det.

Hans pappa sade: ”Det är bäst att du pratar med Jill.”

Så han berättade för Jill om sitt suveräna jobb och hur han skulle tjäna bra med pengar. Slutligen sade han: ”Du vet att med det här jobbet kan vi köpa ett hus. Vi kan bilda familj.”

Jill frågade: ”Friar du till mig?”

”Ja, jag gör väl det.”

”Hur blir det med din mission?”

”Jag har ju redan sagt att om jag går ut som missionär så förlorar jag det här jobbet. Om jag förlorar jobbet så har vi ingen inkomst. Vi kan inte gifta oss. Vi kan inte köpa ett hus.”

Kom ihåg att fyra prästadömsbröder – fadern, biskopen, stavs-presidenten och generalauktoriteten – inte kunde få honom att ändra sig.

Jill tittade på honom och sade: ”Ingen mission, ingen Jill.”

Han var på biskopens kontor nästa dag och fyllde i missionärspapperna.

Herren bereder en väg

Han gick ut som missionär och medan han var ute gifte Jill sig med någon annan. Men han hade varit ute så länge att han hade fått ett starkt vittnesbörd.

När denne äldste kom hem efter en underbar mission så sade han till sina föräldrar: ”Jag har bestämt mig för att börja studera vid ett college.”

De nästan svimmade och sade: ”Ingen i vår familj har gått på college. Hur kan du göra det?”

”Jag vet inte, men jag pratade med min missionspresident och han tyckte att det var en bra idé, och om det var rätt så skulle Herren bereda en väg.” Och Herren beredde en väg. Han var en intelligent ung man. Han blev så småningom tandläkare, gifte sig med en underbar kvinna, och de fick en fin familj.

Fortsättningen på den här berättelsen är att några år efter det att han hade startat sin tandläkarpraktik i ett annat område – gissa vad som då hände! Gruvan lades ner, och samhället med den. Och affären som hade varit så viktig för honom några år tidigare stängdes. Den kunde inte bära sig.

Tänk om han hade följt människans påbud eller bara sina egna känslor? Han kanske hade gift sig med Jill, och då skulle de ha ett huslån som de inte kunde betala av och ett hus som de inte kunde sälja.

Gud välsignar oss alltid när vi håller hans bud. Men om man gör som man själv tycker är man utlämnad åt världen. Det är mycket bättre att vara utlämnad åt Guds nåd – mycket bättre.

Om du gör det rätta så blir allt rätt. Om du vill ha en ljus framtid så lita på Herren och håll hans bud. ■

Från ett andligt möte för ungdomar den 8 juni 2004 i Tabernaklet i Salt Lake City. Äldste John H Groberg verkade som medlem i de sjuttios kvorum från 1976 till 2005.

LÄR DIG ATT BERÄTTA

De flesta av oss *vill* berätta om evangeliet för våra vänner. Ibland vet vi bara inte *hur*. Vi bad några seminarieelever i Des Moines stav i Iowa att ge några förslag. De har lite erfarenhet om ämnet eftersom en av eleverna är nyomvänd och två andra i morgonseminariet inte är medlemmar. Så här sade klassen:

Be. Be om att bli vägledad till någon som är intresserad av att höra om evangeliet. Be för att få veta vad du ska säga och göra för att hjälpa personen.

Var deras vän först. Om du är en sann vän så berättar du om evangeliet av kärlek, och din vän känner detta och tar inte illa upp.

Var ett föredöme. Det är ganska svårt att be en vän acceptera principer som du själv inte lever efter.

Tjäna. Det var så Frälsaren levde sitt liv på jorden. Det var så Mosiahs söner vann de nyomvända lamaniternas hjärtan. (Se Alma 17–18.)

Hjälp din vän få en upplyftande upplevelse. Genom att vara med dig på kyrkans aktiviteter eller bara ha roligt med dig och dina vänner i kyrkan kan din vän få vara i en sådan miljö som gör att han eller hon kan känna Anden.

Lyssna med intresse och respekt. Att lyssna är en del av att vara en vän. Och det gör att den andra personen kan visa samma intresse och respekt när du berättar hur du känner för Frälsaren och hans kyrka.

Ge bort en Mormons bok och bär ditt vittnesbörd. Stryk under några av dina favoritstycken och markera löftet i Moroni 10:3–5.

Inbjud din vän att träffa heltidsmissionärerna. Missionärerna kan förklara våra trossatser tydligt och besvara de frågor som din vän har. Var med din vän på lektionerna.

Ha tro på att Andens kraft påverkar andra. Tänk på att också det enklaste vittnesbörd eller förklaring av evangeliesanningar inbjuder Anden att vittna. Be om att Anden ska vara med dig och vägleda dig.

Ha tro på din vän. Stöd och uppmuntra din vän. Och framför allt, fortsätt att vara en vän om din vän inte visar något intresse för kyrkan just nu. ■

NICARAGUA

Hungrar efter den "underbara frukten"

Genom att berätta om evangeliets "underbara frukt" hjälper nicaraguanska medlemmar och missionärer nära och kära och vänner att finna frid.

DON L SEARLE

Kyrkans tidningar

Jag tror att tiden för Nicaragua är inne", säger Larry Zúniga från San Miguels församling i Masaya stav i Nicaragua. Han talar om tillväxten i kyrkan som ökade antalet stavar i landet från två till sju på bara ett år.

Om broder Zúniga har rätt så är detta fantastiska ögonblick i kyrkans historia i Nicaragua en följd av minst två faktorer: den Helige Andens inflytande på människor som söker sanningen och inflytandet av *Predika mitt evangelium* som hjälpt medlemmar berätta för andra om evangeliet. Prästadömsledarna säger att de ser båda dessa faktorer påverka människors liv.

Biskop Luís Castrillo från Ciudad Sandino församling i Managua stav förklarar att många människor i Nicaragua söker svar på livets frågor och hittar dessa svar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heligas lärdomar. Han jämför deras tillstånd med att vara mycket törstig en het dag och inte kunna hitta någon plats där man kan släcka törsten. När de

till slut hittar ett sätt att släcka sin törst så dricker de ivrigt och tacksamt av det vatten som Jesu Kristi evangelium har att erbjuda.

Äldste Spencer V Jones i de sjuttios kворum, president för området Centrala Amerika, gör en överblick över det som händer i Nicaragua just nu och nämner tre anledningar till

kyrkans tillväxt där. För det första så känner nicaraguanaerna en "andlig hunger". Efter en lång period av konflikter i landet "söker människorna frid i sitt liv, och evangeliet kan ge den friden". För det andra "har en rad starka missionspresidenter utvecklat en god arbetsrelation till lokala ledare och medlemmar. Kort sagt behöver missionärerna inte vara ute och knacka dörr särskilt ofta.

De har en enormt stor undervisningspool tack vare denna relation." För det tredje "har missionärerna till följd av detta utvecklat en tro på att de har förmågan att döpa. De är inte rädda för att uppmana undersökare att förbereda sig för dop. De har det självförtroendet och den tilliten till Herren."

Beslutna att tjäna

Broder Zúniga exemplifierar den hängivenhet till missionsarbetet som märks bland medlemmarna. "Det finns många medlemmar som är villiga att hjälpa till här", säger han. Han är själv en återvänd missionär och går ut med heltidsmissionärerna så ofta han kan. Nästan alla hans

Motsatt sida: Jeannethe Campos de Espinoza, tidigare president för Hjälpföreningen i Managua stav; biskop Luis Castrillo, Ciudad Sandino församling i Managua stav. Nedan: Victor Vallecillo och hans son Victor. Till höger: Cindy Orozco håller en lektion för unga kvinnor i Miraflores församling i Managua stav. Nederst till höger: Managua stavscenter.

KYRKAN I NICARAGUA

Folkmängd: ca 5 500 000

Managuaområdet: ca 1400 000

Medlemmar i Nicaragua: över 52 000

Stavar: 7

Distrikt: 5

Församlingar: 44

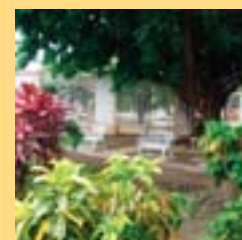
Grenar: 41

vänner har varit villiga att åtminstone lyssna till evangeliet.

Larry Zúniga har velat gå ut som heltidsmissionär ända sedan han var en liten pojke. Hans far var snickare och gjorde en liten låda till Larry som han kunde använda som sparbössa, och Larry började spara pengar till sin mission. Men när han var 18 år blev hans mor allvarligt sjuk. Han fick ge upp missionspengarna och sälja sin cykel för att betala för hennes behandling, men det var en

uppförring han gärna gjorde. Och med hjälp av andra medlemmar och släktingar, bland annat några som inte är medlemmar i kyrkan, välsignades han med de pengar han behövde för att verka som heltidsmissionär. Broder Zúnigas engagemang i missionärsarbetet förde in fem av hans goda vänner i kyrkan, och två av dem har också verkat som missionärer. Han fortsätter att arbeta med andra vänner.

Ovan: Bärare av melkisedekska prästadömet i Miraflores församling träffas på uteplatsen vid en hyrd byggnad medan möteshuset byggs om. Överst till höger: Paula Merlo, Chinandega. Till höger: Sergio Saenz, Managua.

Paula Merlo från Acome församling i Chinandega stav är en annan medlem som aldrig går miste om ett tillfälle att utföra missionärsarbete. Om missionärerna ber medlemmar hjälpa dem hitta människor att undervisa, så gör hon det bara. Om man besöker hennes hem finner man ofta att en missionärslektion pågår. En lördag, till exempel, ordnade hon så att missionärerna kunde undervisa totalt 11 undersökare i olika grupper i hennes hem.

Syster Merlo blev medlem i kyrkan för 14 år sedan när en dotter som hade döpts introducerade evangeliet för henne. Hon har en dotter i Panama och en son i Honduras och försöker alltid berätta om evangeliet när hon reser i Centralamerika. Inte ens hon är säker på hur många människor hon har hjälpt att bli medlem i kyrkan. Om någon tackar nej till hennes inbjudan att träffa missionärerna så inbjuder hon dem till en hemafton i sitt hem så att de kan få känna en del av evangeliets anda.

Vad är det som motiverar henne i missionärsarbetet? "För det första är det ett bud som Herren har gett oss. Och sedan, när jag hade varit i templet, så insåg jag att om vi inte hjälper våra döda eller de levande så hjälper vi inte Herren."

Syster Merlos stavs-president Ernesto Maravilla använder henne som exempel på vad han önskar att alla medlemmar gjorde. President Maravilla arbetar konstant med medlemmar och missionärer för att hjälpa dem komma ihåg att missionärsarbete både är ett bud och en dyrbar möjlighet. Han leder genom exempel och inbjuder också

vänner och bekanta till hemaftnar i sitt hem för att introducera evangeliet för dem.

"Jag har två roller när det gäller missionärsarbete", säger han. "En är att leda det och en är att motivera medlemmarna att arbeta på samma nivå som missionärerna."

På grund av betydelsen av hans efternamn (*maravilla* betyder "underverk" på spanska) skojar hans vänner och säger att han är ett under inom missionärsarbetet. Som en man med ett gott

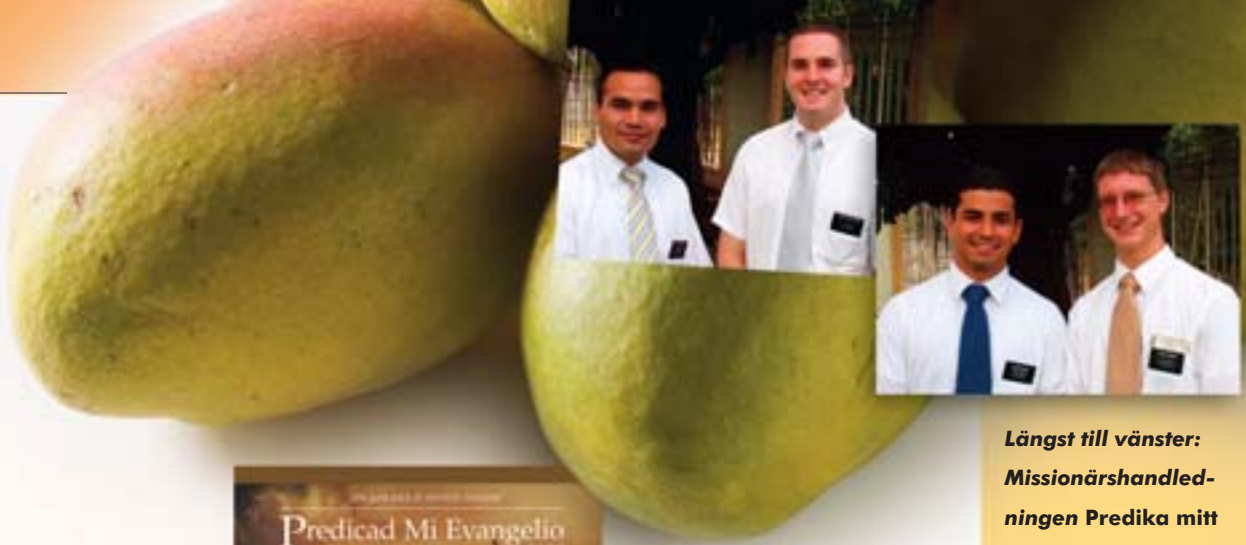
sinne för humor skrattar president Maravilla åt skämtet, men han är allvarlig när det gäller missionärsarbete. Han träffar regelbundet missionärernas zonledare för att samordna arbetet i staven. Han uppmanar ivrigt biskoparna att aktivt leda missionärsarbetet i sin församling genom församlingens rådsmöten och genom att följa upp olika uppdrag. Dessa rådsmöten är "missionärsarbetets hjärta i församlingen", säger presidenten. När inte dessa möten hålls går arbetet långsammare. "Vi har lärt oss detta genom erfarenhet."

Chinandega stav har ett genomsnitt av 45 dop i månaden.

Undervisningskamrater

"Allt börjar med planeringsmötet vi har med medlemmarna", säger äldste William J Reano från Waverly i Tennessee i USA, missionär i Nicaraguamissionen Managua. Äldste Reano, som sedan dess har avslutat sin mission, och hans kamrat träffade medlemmar varje vecka i sitt område i Managua. Medlemmarna gav nya missionärshänvisningar eller berättade om någon som kunde det. "Vi bildade en hänvisningskedja", sade äldste Reano. "Jag har lärt mig att grunden till att lyckas med missionärsarbete är planering."

Äran för deras framgång med undervisningen tillskriver hans kamrat äldste Rodrigo León från Costa Rica både sin kamrats upplevelser och *Predika mitt evangelium*, det undervisningsmaterial som missionärerna använder numera. "Den metoden är 100 procent effektiv när den

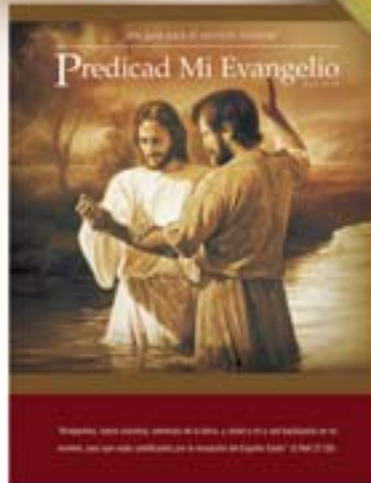

används på rätt sätt”, säger äldste León. Framgång föder framgång, tillägger äldste Reano. Medlemmar som får se regelbundet förekommande dop vill att deras vänner också ska få möjlighet att lära sig om evangeliet.

Äldste León säger att många medlemmar tar med sig undersökare till kyrkans möten varje vecka.

Äldste Joshua Kasteler från Murray i Utah säger att missionärerna har märkt att det är viktigt att få medlemmarna att förstå att de är nödvändiga för missionärsarbetet. Han och hans kamrat, äldste Jonathan Estrada från Santa Ana i El Salvador, försöker tala om för ledare och medlemmar att missionärerna bryr sig om vad som händer i församlingen. De arbetar med församlingen efter ett dop för att hjälpa de nya medlemmarna bli en del av församlingen och ta emot en kallelse. Detta är viktigt både för de nya medlemmarna och för församlingen, påpekar äldste Estrada, för genom tjänande får människor näring genom Guds ord.

Missionärernas entusiasm och kärlek till människorna de undervisar ges starkt uttryck för under ett möte för hela missionen i Managua med deras president Ricardo Valladares. Det finns en anda av glädje bland missionärerna när de tar emot undervisning och får höra om framgången med arbetet.

När förflyttningar tillkännages är det ingen som säger: ”Oj, vad synd att du behövde åka *dit*.” De gratulerar varandra och pratar om nya möjligheter.

Vittnesbörd i verksamhet

Missionärernas entusi-

asm smittar av sig.

Victor Vallecillo är kollega till Pedro Aviles, president för Managua stav. När Victor sökte religiös sanning gav president Aviles honom en Mormons bok. Broder Vallecillo känner en sådan glädje för evangeliet att han sedan sitt dop i november 2004 har tagit för vana att inbjuda vänner att lyssna till evangeliet, och han går ofta ut med missionärerna och undervisar. Hans hustru och två barn är också engagerade i missionärsarbetet. En kväll, minns broder Vallecillo, studerade hans tonårsson en karta över Nicaragua och tittade på den norra delen av landet där broder Vallecillo

Längst till vänster: Missionärshandlingen Predica mitt evangelium. Ovan: Äldsterna Rodrigo León och William J Reano. Ovan till vänster: Äldsterna Jonathan Estrada och Joshua Kasteler. Nedan: Silvia Zamuria Vanegas, Granada.

växte upp. ”Pappa”, sade hans son och pekade på olika platser på kartan, ”evangeliet finns inte här, och inte här, och inte här.” Hur snart, undrade han, skulle missionärer få komma till dessa platser så att andra kunde få ta del av evangeliets välsignelser?

Silvia Zamuria Vanegas från Granada gren i Granada distrikt erinrar sig: ”När jag döptes lovade jag Herren att jag en dag skulle undervisa andra eftersom det jag hade funnit hade gett mig så stor glädje.” I maj 2005, fyra år efter sitt dop, åkte hon iväg för att verka som missionär i Guatemala. Men hon hade berättat om evangeliet för vänner och arbetat med de kvinnliga missionärerna långt innan sin kallelse. Syster Zamuria citerar ett favorittalesätt som kallar på dem som kan att tända ett ljus och låta det lysa för människorna runt omkring dem.

Raúl Díaz Hernández från El Coyolans gren i Leons distrikt växte upp i kyrkan och har förberett sig för att verka som missionär sedan barnsben. Han har arbetat tillsammans med missionärerna och börjat studera *Predika mitt evangelium*. Det är en förmån att bära sitt vittnesbörd för andra, säger han, men han har en mer personlig anledning till att hjälpa missionärerna undervisa hans svåger. Han vill att hans syster ska kunna ta del av templets välsignelser tillsammans med sin familj.

Medlemmarnas inflytande

José Contreras, president för Masaya stav, uppskattar att mer än tre fjärdedelar av omvändelsesdopen i hans stav sker tack vare hjälpen från medlemmar som vill berätta om glädjen de funnit i evangeliet. Men trots tillväxten på senare tid säger president Contreras: ”Vi behöver göra mer för att föra ut missionärerna till de människor som vi kanske inte har tänkt på än.” Presidenten och hans rådgivare hjälper inte bara medlemmarna att utveckla sin förmåga att berätta om evangeliet, de följer också med några av dem när de går ut med missionärerna för att undervisa.

President Contreras följer medlemmarnas aktivitetsnivå i staven och han är bekymrad över dem som inte åtnjuter evangeliets välsignelser för närvarande. Hur når man dessa medlemmar? Han föredrar ett grundläggande

tillvägagångssätt: undervisa dem återigen om de enkla lärdomar de fick höra från missionärerna – Kristi rena lärdomar. När de kommer ihåg dem, säger han, så vill de ha de utlovade välsignelserna. Ansträngningarna att behålla dem är ansträngningar att välsigna dem.

Jeannethe Campos de Espinoza, tidigare president för Hjälpföreningen i Managua stav, beundrar kreativiteten hos en besökslärare som hjälpte till att återaktivera en kvinna hon besökte. Besöksläraren bad systemen förbereda ett budskap från Mormons bok som hon kunde återge för sina besökslärare. Detta hjälpte kvinnan upptäcka vad hon gick miste om andligen. Samma tillvägagångssätt har använts för att aktivera andra. Ibland frågar hjälpföreningsledare mindre aktiva medlemmar om de kan ha ett litet gruppmöte i deras hem för att påminna dem om evangeliets välsignelser.

Syster Espinoza som döptes 2001 har en stark önskan att berätta för andra om evangeliet ”så att de kan smaka på denna underbara frukt”. Det smärtar henne, säger hon, att se människor vandra på stigar som leder dem bort från lyckan.

Att berätta om evangeliet så att andra kan få smaka på den ”underbara frukten” verkar vara ett tema för de flesta möten i Nicaragua.

President Aviles från Managua stav var en av de första stavspresidenterna i landet, och han har varit ögonvittne till kyrkans tillväxt under de senaste åren. Hans land är tyngt av stor fattigdom. Det är ett land där dragningskraften från gamla traditioner och frestelser är mycket stor. Men det är ett land där kyrkans byggnader ofta inte kan hålla jämna steg med tillväxten på grund av missionärsarbetet och att arbetet med att behålla nyomvända har förbättrats. President Aviles vet hur den Helige Anden och kärleksfulla medlemmar kan beröra människors liv.

Under en församlingskonferens i Managua talar han om att nå ut till andra så att de kan få smaka på evangeliets ljuva frukt. Med tro, säger han, kan medlemmarna övervinna svårigheterna som motståndaren sätter i vår väg. ”Vi bör sträva framåt mot fullkomlighet.

”Vi behöver bli mer rättfärdiga”, säger han. ”Vi vill välsignas för det goda vi gör.” Låt medlemmarna vara enade, vädjar han. Låt enighet vara vår styrka. Det är så här den andliga tillväxten i Nicaragua fortsätter att öka. ■

Visste du det här?

Förslag till ledare

Att lära sig delegera är en viktig del av att vara en ledare. Jesus Kristus var det fullkomliga exemplet i att engagera sina lärjungar. Han arbetade tillsammans med dem, han gav dem särskilda uppgifter och han litade på dem. Genom att följa Frälsarens

exempel och delegera arbetet till din klass eller till kvorummedlemmar så blir det gjort och alla växer i sin förmåga.

Du kan delegera effektivt om du ...

- Känner till och förstår uppgiften.
- Ber någon att åta sig uppgiften.

- Talar om för dem vad som behöver göras och inte bara hur det ska göras.
- Sätter upp ett datum då uppgiften ska vara klar.
- Låter personen rapportera till dig när uppgiften är klar.

Skriftstudier: Hur flitig är du?

Är du ett geni när det gäller skrifterna eller undrar du: "Skrifterna? Vadå?" Testa dig så får du veta. Använd facit i slutet för att se hur många poäng du fick.

1. Du ska just börja läsa skrifterna. Det första du gör är:

A. Att titta efter vad klockan är för att se till att du läser i minst 10 minuter.

B. Att gå ner på knä och be om att förstå det du läser genom Anden.

C. Att undra om Laman och Lemuel fortfarande knorrar när du läser 1 Nephi på nytt.

2. Du får en maning att göra något när du läser i Mormons bok. Du bestämmer dig för att:

A. Skriva ner det så att du inte glömmert bort det. Du har alltid vetat att en skriftdagbok kan vara bra att ha!

B. Göra ditt bästa för att komma ihåg det i minst en vecka.

C. Läsa skrifterna oftare så att du får fler sådana maningar, men dagen därpå har du glömt vad det var du skulle göra.

3. Du kommer hem från skolan. Du är trött och har ett berg med läxor att göra, så du:

A. Sover en stund, äter middag och gör läxorna tills du somnar.

B. Gör läxorna, äter middag och studerar nyckelskriftställena till ditt seminarieprov följande morgon.

C. Sover en stund, gör läxorna, äter middag och går och lägger dig. Du läste skrifterna redan på morgonen då du var vaken och alert.

4. Om någon tog upp dina skrifter skulle han eller hon troligtvis säga:

A. Oj. Varför sitter alla sidorna fortfarande ihop?

B. Du, ditt bokmärke sitter i Mosiah. Är det inte Alma vi studerar i seminarier just nu?

C. Det finns många understrykningar och omslaget är slitet. Du måste läsa i den ofta.

Se nu efter hur det gick!

1.	a = 2	b = 3	c = 1
2.	a = 3	b = 2	c = 1
3.	a = 1	b = 2	c = 3
4.	a = 1	b = 2	c = 3

1–4 poäng: Hungrar efter skrifterna

Ja det verkar i alla fall som du har skrifter. Nu är det dags att öppna dem och mätta dig med Kristi ord. Det finns mycket att lära sig och man kan få mycket tröst i skrifterna. Läs dem så får du se!

5–8 poäng: Skriftsökare

Du försöker läsa skrifterna. Bra gjort! Men det finns mer du kan göra. Ha en bestämd tid då du verkligen fördjupar dig i skrifterna, och kom ihåg att be innan du börjar studera.

9–12 poäng: Kraftfulla skriftstudier

Det finns så mycket vi kan lära oss i skrifterna och du har fått en bra start. Fortsätt så! Kom ihåg att studera skrifterna varje dag och börja berätta om dem för andra så att du fortsätter att vara stark i att studera skrifterna.

En hjärtesak

Raquel Pedraza de Brosio

Jag hade just börjat på ett nytt arbete och försökte spara pengar till min mission. Efter en tid anställdes fler personer och jag fick i uppgift att träna upp en ung kvinna i ungefär min ålder.

Maria (namnet är ändrat), min nya medarbetare, var uppenbarligen mån om sitt utseende. Hon hade anammat det populära modet med korta kjolar, mörk makeup och djärva frisyrer, och hon hade också utvecklat ovanan att röka. Trots våra olikheter arbetade Maria och jag bra tillsammans. Det var lätt att prata med henne och tiden gick fort när vi var tillsammans.

En dag på jobbet frågade hon: "Raquel, brukar du gå ut och dansa?" Jag sade att jag brukade gå till danserna i min kyrka. Hon frågade vilken kyrka det var och jag sade att den hette Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga och att medlemmarna ofta kallas mormoner. Maria sade att hon hade hört talas om mormonerna, men hon kände inte till någon av våra lärdomar. Jag var glad att kunna berätta mer om kyrkan för henne, och jag gav henne en Mormons bok som hon glatt tog emot.

Efter en tid frågade jag om hon ville följa med mig till grenen som låg närmast hennes hem. Jag blev ganska förvånad när hon svarade ja. Vi bestämde att vi skulle träffas vid

tågstationen följande söndag och gå till mötena tillsammans.

Söndagen kom, och när mitt tåg närmade sig stationen där vi skulle mötas tittade jag ut genom fönstret efter den Maria som jag kände från jobbet. Till min förvåning såg jag i stället en ung kvinna med passande kjol och med en frisyra och makeup som var allt man kunde begära av en sista dagars helig ung kvinna. Men det var Maria!

Jag medger att jag tvivlade på att hon skulle vara där och vänta på mig,

När mitt tåg närmade sig stationen där vi skulle mötas tittade jag ut genom fönstret efter Maria.

och jag tvivlade också på att evangeliet skulle leda till några förändringar i hennes liv – vare sig inuti eller utanpå.

Vi hälsade på varandra och gick de 15 minuterna till kyrkan. Vi var med på Hjälpföreningen först, och Maria ville svara på frågorna och delta i allt som läraren bad oss göra. Hon tyckte också om söndagsskolan och sakramentsmötet. Jag presenterade henne för missionärerna som inbjöd henne att höra lektionerna, och Maria gick genast med på det.

En kort tid senare tappade vi kontakten eftersom hon slutade på jobbet. Men det dröjde inte länge förrän jag fick en inbjudan till hennes dop.

Bilagan till meddelandet var en sida som Cesare hade skannat in från en Mormons bok som jag hade gett honom.

Jag var besviken över att inte kunna komma, och så tappade vi kontakten igen.

När jag hade varit i Argentinamissionen Mendoza i nio månader läste jag i lokalsidorna i *Liabona* att Maria verkade i Argentinamissionen Resistencia. Jag hoppade upp och ner av glädje och skrev omedelbart till henne.

I sitt svar berättade hon för mig om sina missionsförberedelser. Hennes föräldrar hade inte stött henne i hennes beslut att bli medlem i kyrkan. Men hon gick ändå till kyrkan och institutlektionerna och gjorde stora uppoffringar för att kunna gå ut som missionär.

Många år har nu gått sedan dess och Maria och jag har träffat varandra igen. Hon är tempeltjänare i templet i Buenos Aires i Argentina och gläds åt sin mans och sina barns kärlek. Hon lever efter evangeliet och utstrålar dess ljus. Idag återspeglar hennes utseende allt som finns i hennes hjärta, och även om hon inte vet om det så har hon inte bara gett mig ett speciellt minne, utan har också lärt mig en stor princip – evangeliet är till för alla. Som medlemmar i kyrkan bör vi inte avstå från att bära vårt vittnesbörd bara för att en persons utseende enligt oss ger en antydning om att han eller hon kanske förkastar vårt budskap.

Alltid när jag tänker på Maria nu för tiden så får jag Första Samuelboken 16:7 i tankarna: "Se inte på hans

utseende och på hans resliga gestalt ... ty det går inte efter vad en människa ser. En människa ser det som är för ögonen, men HERREN ser till hjärtat." Vår himmelske Fader känner sina barns hjärtan och för honom är det hjärtat som är det viktiga. ■

Framtida skörd

Rian W Jones

Jag satt vid mitt skrivbord en måndagsmorgon och tittade på all e-post som hade kommit in över helgen. Jag är alltid vaksam mot virusangrepp så jag skulle precis ta bort ett e-postmeddelande och dess bilaga som kom från en okänd avsändare. Men när jag skulle klicka bort det manade Anden mig att öppna meddelandet.

"Hej äldste Rian Jones!" började det. "Du är nu omkring 50 år gammal och jag är 37. Jag minns dig bara vagt och jag är inte säker på att den man jag kommer ihåg är den som jag nu skriver till." Egentligen var jag 45, och vem var det här som kallade mig "äldste"? Jag hade inte kallats äldste sedan min mission. Personen frågade sedan om jag fortfarande var aktiv i kyrkan och hade kvar missionärsandan. Nu hade min nyfikenhet verkligen väckts.

"Jag var bara 12 år när du och din kamrat undervisade mig om evangeliet i Taranto i Italien. Året var 1975." Jag försökte febrilt komma ihåg personen. "Du undrar kanske om du döpte mig. Nej, det gjorde du inte, för min mor och far vägrade att tillåta det." Personen förklarade vidare hur

svårt och pinsamt det var för honom och hans bror att hejda missionärerna på trappan till deras hyreshus när vi skulle besöka hans föräldrar och be om deras tillåtelse att döpa honom. Han berättade hur han fortsatte komma till kyrkan ett tag men att han så småningom slutade eftersom han inte kunde bli döpt. "Men jag behöll lärdomarna i mitt hjärta och förrådde aldrig de principer jag fått undervisning om", skrev han.

Jag verkade i Italienmissionen Rom från 1975 till 1977, och Taranto var min första stad. Men jag kunde inte erinra mig berättelsen som gavs i detta e-postmeddelande. Personen förklarade att när han var 22 år kallades han till obligatorisk militärtjänst i norra Italien. Där upplevde han en andlig kris som fick honom att be för första gången som vuxen. Han fick svar på sina böner och tack vare det sökte han upp missionärerna i området. Han hittade dem på en snabbmatsrestaurang och sade att han ville döpas. "Inget liknande hade någonsin hänt mig under min mission", tänkte jag. Äldsterna måste ha blivit chockade.

Han döptes och gifte sig senare i templet i Friedrichsdorf i Tyskland. Han hade nu tre barn, flyttade till Canada för flera år sedan och var aktiv i kyrkan.

"Jag vet inte om du kommer att svara på det här meddelandet. Om du gör det så ska jag berätta mycket mer om mitt liv och hur jag har välsignats tack vare din mission. Man vet aldrig vad en liten god gärning kan

leda till." Han skev under meddelandet med "Cesare Quarinto". Senare berättade han att han hade hittat min e-postadress på webbsidan för Italienmissionen Rom.

Men hur jag än försökte kunde jag inte erinra mig att jag hade undervisat en 12-årig pojke i Taranto. Bilagan till meddelandet var en sida han hade skannat in från en gammal Mormons bok. Det var en tilläggnan, skriven med min skrivstil på italienska, daterad den 14 september 1975. Den löd:

"Käre Cesare!

Jag ger dig denna gåva så att du kan läsa den och finna Jesu Kristi evangeliums underbara sanning. Glöm aldrig att be, för det är genom bön som du kan finna sanningen ... Jag vet att det här är den sanna kyrkan, och jag hoppas jag får berätta om denna sanning för dig.

Din vän,
äldste Rian Jones"

Plötsligt så mindes jag det hela tydligt. När jag såg orden jag hade skrivit kom minnet tillbaka. Jag mindes tydligt den hyrda lokalen vi använde som kapell i Taranto. Vi undervisade den unge Cesare om evangeliet i den byggnaden. Jag hade gett honom en Mormons bok strax innan jag förflyttades till en annan stad. När jag mindes omständigheterna och läste Cesares meddelande överväldigades jag av glädje.

Jag hade en del framgång under min mission, men tråkigt nog föll de flesta jag hade döpt bort från kyrkan med tiden. Jag kom att tänka på ett

skriftställe: "Om så skulle ske, att I arbeten hela edert liv med att ropa omvändelse till detta folk och därigenom fören blott en enda själ till mig, huru storligen skolen I icke glädjas med honom i min Faders rike!" (L&F 18:15) ■

En unik kombination

Francis Davis

Klockan var halv sex på eftermiddagen en fredag i juni 2001 och jag arbetade på mitt hemkontor när telefonen ringde. Det var min hustru som lät lite stressad. Hon och våra tre döttrar hade varit ute och cyklat och stannat till vid affären för att köpa något kallt att dricka och lite glass. När de kom ut från affären fungerade inte kombinationslåset till cyklarna. Kombinationen var 3690 men den öppnade inte låset som höll fast cyklarna vid metallstängslet precis utanför affären.

Jag hoppade i bilen och körde till affären, men det gick inte bättre för mig att öppna låset. Jag körde hem min hustru och mina döttrar och började fundera över vad jag kunde göra. Den förste rådgivaren i grenspresidentskapet reparerar sågar, så jag ringde och förklarade mitt problem för honom. Han sade att de flesta cykellås av det här slaget är gjorda av härdat stål som inga sågar eller bultsaxar kan ta sig igenom. Men han

sade att jag i alla fall kunde försöka såga itu låset.

Jag hittade lådan med min elektriska såg och en förlängningsladd. Jag ringde affären och frågade om jag kunde få använda deras el till min såg. De gick vänligt med på det. När jag väl kom dit vad klockan kvart i åtta och affären stängde åtta. Jag kände mig stressad och började få lite panik.

Om cyklarna lämnades kvar över natten skulle de säkert utsättas för vandalism och dessutom brukade min hustru, som inte hade körkort på den tiden, använda dem varje dag när hon tog barnen till och från skolan.

När jag kom till affären tog jag plastlådan med den elektriska sågen i, öppnade den, och såg att jag i

stället av misstag hade tagit med mig min sladdlösa borrh. De förvarades i likadana svarta plastlådor. Klockan var nu fem i åtta och det var för sent att åka hem och tillbaka innan affären stängde.

Jag försökte mig på låset igen och drog så mycket jag kunde för att få isär ändarna, men inget hände. Folk stirrade på mig och personalen började stänga affären.

Jag satt i bilen och slog på ratten, totalt frustrerad. Då hörde jag inom mig hur min dotter sjöng psalmen

Jag försökte
Öppna låset
igen, men
inget hände. Det
började bli sent
och jag började
bli orolig.

”När från nattligt viloläger”. (Psalmer, nr 85)

I min panik hade jag glömt det allra enklaste. Jag hade glömt att be. Så jag böjde huvudet och förklarade situationen för min himmelske Fader. Jag utelämnade inte något. Jag berättade till och med hur dum jag kände mig för misstaget med borrh och sågen. Plötsligt kände jag mig manad att försöka mig på låset igen. Jag gick ur bilen, och när jag började ändra på kombinationen så att det skulle stå 3690 igen så hörde jag någon viska ett annat nummer i örat på mig: 2591. Jag tittade mig omkring men såg ingen. Jag försökte med 2591 och låset öppnade sig genast.

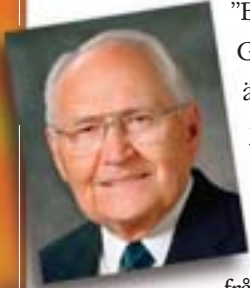
Varken förr eller senare har någon av mina böner besvarats så tydligt och så snabbt. Tårar rann nerför mitt ansikte medan jag lastade in cyklarna bak i minibussen. Jag skyndade mig hem och berättade om det hela för min hustru och mina barn.

Som väntat radade inte jacken i låset upp sig så att jag kunde sätta ihop låsets båda delar igen när jag senare försökte med kombinationen 3690. Jag försökte med 2591, men det gick inte heller. Efter närmare inspektion insåg jag att hjulen i låset hade gått sönder. Varje gång jag vred på dem öppnades låset av ett nytt nummer. Med de tusentals olika kombinationer som jag kunde ha prövat den där fredagskvällen, så kunde jag bara hitta den rätta kombinationen med hjälp från ovan. Och allt jag behövde göra var att be i tro. ■

Ett motto för livet

Jag skulle vilja tacka för artikeln

”Bli män som har Guds ande”, av äldste L Tom Perry i julinumret 2002 av *Liabona*. Vid den tiden hade jag precis kommit hem från min mission i

Uruguay och jag behövde andlig hjälp. Artikeln var lösningen på mina svårigheter och frestelser. Den rörde vid mitt hjärta och stärkte mitt vittnesbörd, och den har blivit mitt motto i livet.

Tack vare *Liabona* har nivån på min andlighet som bärare av Guds prästadöme ökat.

Luis Carvajal Arce, Chile

Nutida underverk

Jag blev mycket rörd när jag läste ”Berättelsen om musselsoppa” i decembernumret 2005. Den påminde mig om att nutida underverk fortfarande sker när vi gör vårt bästa för att lösa ett problem. Sedan tar Herren hand om resten, genom vår tro.

Irene Taniegra, Filippinerna

Alltid något att vara tacksam för

Jag älskar *Liabona*. Efter varje nummer vill jag alltid tacka er för det finns alltid något att vara tacksam för.

Jag är särskilt tacksam för de första tre numren 2005. ”Läran och förbunden, en överblick” i januari, ”Vad hände med Kristi kyrka” i februari och ”Kom, låt oss nu glädjas” i mars var av stort intresse både för mig och min make. Han är inte medlem i kyrkan men han är mycket intresserad av historia och tyckte om dessa artiklar som angav kyrkans historia parallellt med världsliga händelser. Jag var så glad att hitta något som passade min make i tidningen!

Olga Khrpiko, Ukraina

Den sanna ordet

Jag är så tacksam mot min himmelske Fader för denna underbara tidning. Missionärerna gav mig ett nummer, och jag är tacksam för de kloka budskap det innehåller. Det ger oss verkligen det sanna ordet.

Célio Borba, Brasilien

Budskap från vår himmelske Fader

Jag alltid tyckt om att läsa *Liabona*. Artiklarna är så viktiga – de är budskap från vår himmelske Fader, och de hjälper mig gå vidare, trots mina problem. Tack för att ni stärker vår ande.

Jenny Mazariegos, Guatemala

I NÄSTA NUMMER ...

En *Liabona* som riktar sig särskilt till nya medlemmar.

I oktobernumret får du svar på frågor som:

- ”På vilka sätt hjälper kyrkan nya medlemmar?” Gordon B Hinckley berättar själv.

- ”Hur kan jag utveckla den andliga styrka som jag behöver inför framtiden?” Du kommer att tycka om det som äldste Jeffrey R Holland har att säga.

- ”Hur hantearar jag oron hos familjemedlemmar som fortsätter att ha en annan tro?”

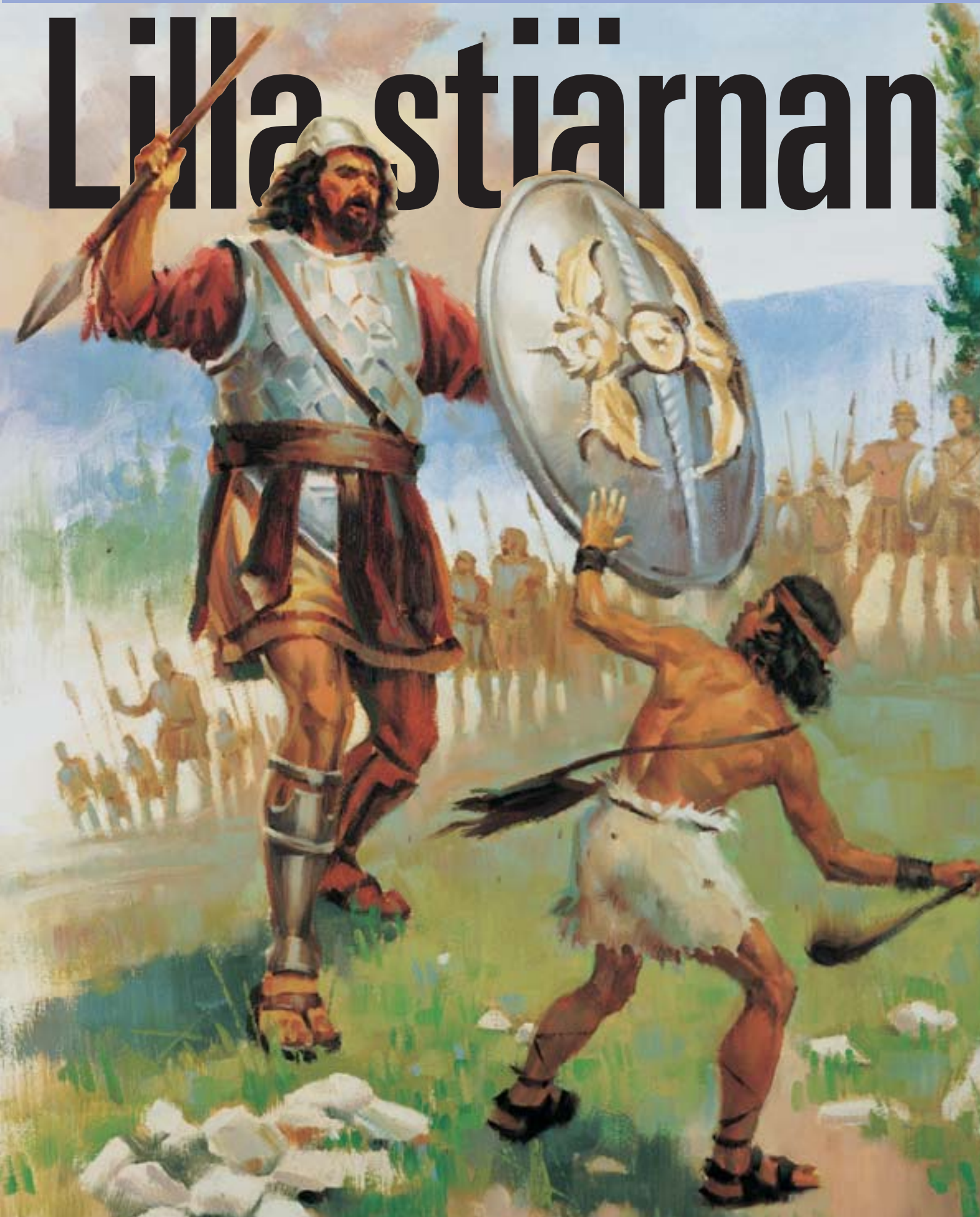
- ”Vart vänder jag mig för att få svar på frågor som jag inte ens vet om att jag har än?”

Och om du har varit medlem länge? Du hittar nya perspektiv på grundläggande lärdomar i evangeliet och artiklar som du kan använda för att hjälpa medlemmar eller familjemedlemmar som är nya i kyrkan.

Om du inte prenumererar på *Liabona* så kan du förstås köpa tidningen på distributionscentret. Men varför inte bara prenumerera? Du hittar något speciellt i varje nummer.

Lilla stjärnan

Sanningen ska segra

PRESIDENT GORDON B HINCKLEY

Jag är optimistisk [positiv] när det gäller Herrens verk. Jag kan inte tänka mig att Gud har grundlagt sitt verk på jorden och sedan låter det misslyckas. Jag vet att kyrkan blir allt starkare. Jag inser förstås att vi omges av många allvarliga problem i världen.

Ändå är jag optimistisk. Jag har en enkel och högtidlig tro på att det rätta kommer att triumfera och att sanningen ska segra. Jag tror att "den sanning som trampats till marken kommer att uppstå igen".

När jag åkte iväg som missionär gav min far mig ett kort med fem ord på. Det var Herrens ord till synagogföreståndaren, som hade fått veta att hans dotter var död: "Var inte rädd. Tro endast." (Mark 5:36)

Om det känns som om din tro blir svag när du ser allt ont och allt förtryck som pågår i världen, läs då på nytt berättelsen om Daniel som förtröstade på "Gud i himlen som kan uppenbara hemligheter" (Dan 2:28) och som uttydde Nebukadnessars dröm. Han sade angående vår tid att himmelens Gud ska "upprätta ett rike, som aldrig i evighet skall förstöras och vars makt inte skall överlämnas till något annat folk. Det skall

President Hinckley lär oss att ha mod och tro så att vi kan övervinna ondskan och rädsla.

krossa och göra slut på alla dessa andra riken, men själv skall det bestå för evigt." (Dan 2:44)

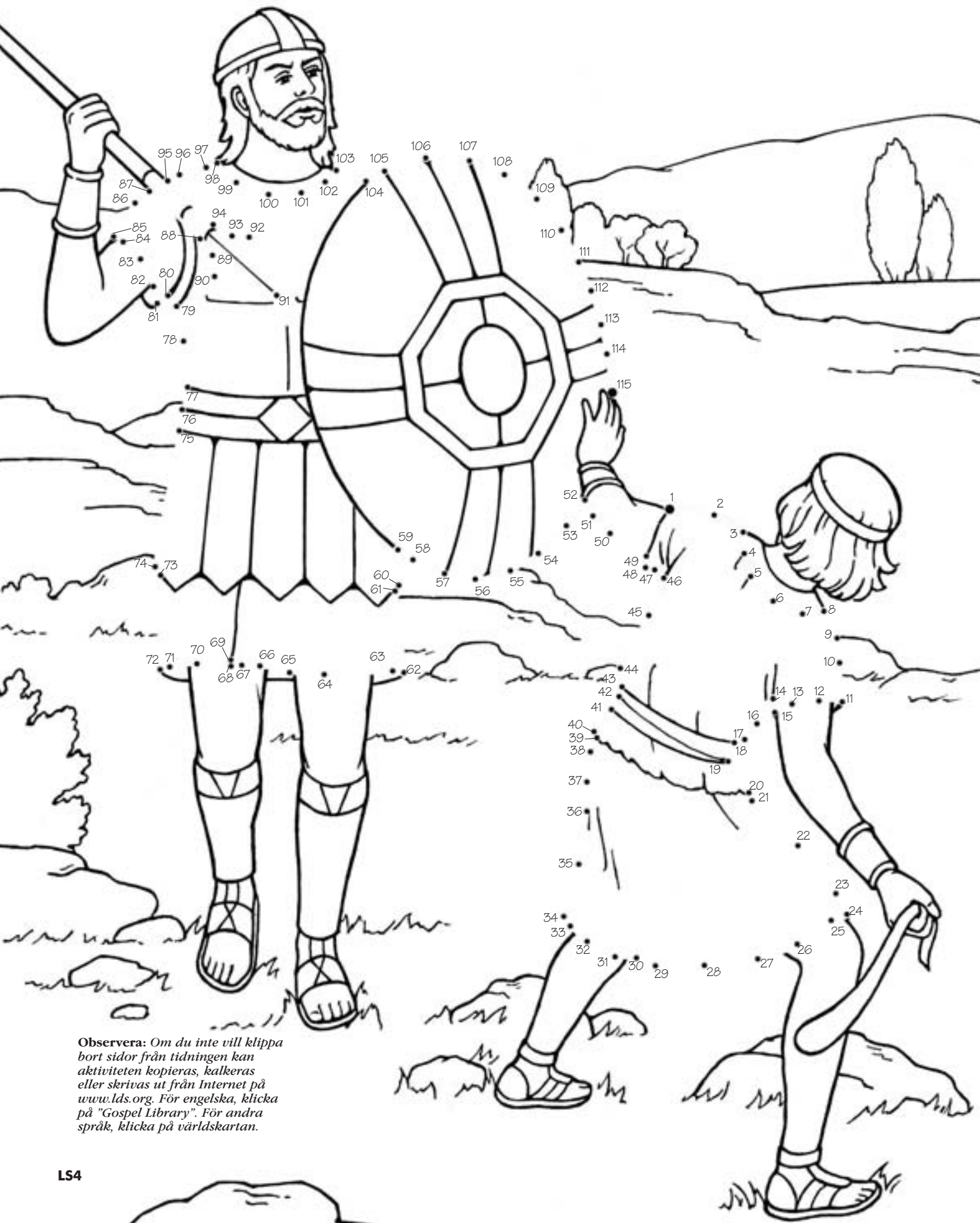
Ja, detta verk kräver uppoffringar, ansträngningar, mod att öppna munnen och tro att pröva. I detta verk finns det varken behov av kritiker eller tvivlare. Men det finns behov av män och kvinnor med höga mål. Som Paulus skrev till Timoteus: "Ty den Ande som Gud har gett oss gör oss inte modlösa, utan är kraftens, kärlekens och självbehärskningens Ande. Skäms alltså inte för vittnesbördet om vår Herre." (2 Tim 1:7-8)

Jag önskar att varje medlem i denna kyrka ville sätta upp dessa ord där han eller hon kan se dem varje morgon när han eller hon börjar sin dag. De ger oss modet att öppna munnen och tro att pröva. De stärker vår övertygelse om Herren Jesus Kristus. Jag tror att fler underverk då skulle ske över hela jorden.

Jag vet att Gud lever, att Jesus är Kristus, att detta är deras heliga verk, och jag väddar till er och till himmelens Gud att vi må ha kraften och tron och hängivenheten att föra det framåt tills det når sin stora bestämmelse. ●

Från "Var inte rädd, tro bara", Nordstjärnan, maj 1996, s 3-6.

Observera: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Tröst och mod från skrifterna

”Herren är mitt ljus och min frälsning, för vem skulle jag frukta?” (Ps 27:1)

LINDA MAGLEBY OCH ELIZABETH RICKS

Filisteerna och israeliterna låg i krig med varandra. Goliat, en jättelik filisteisk soldat, utmanade någon i den israelitiska hären att slåss mot honom. En pojke som hette David frågade om han fick slåss mot mannen. David var mycket modig och hade stor tro.

När David kom till slagfältet retade Goliat honom för att han var så ung. David sade: ”Du kommer mot mig med svärd och spjut och lans, jag kommer mot dig i HERREN Sebaots namn. Han är Gud för ... Israels här.” (1 Sam 17:45)

David lade en sten i sin slunga och slungade den mot Goliat. Stenen trängde in i Goliats panna och han föll till marken.

Idag finns det mycket som är som Goliat runt omkring oss. Det är onda saker som kan fresta oss – alkohol och droger, olämpliga TV-program och filmer, och även lathet och själviskhet.

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet, sade: ”David gick till bäcken och ... valde noga ut fem släta stenar som han skulle möta sin fiende med ... Precis som David gick till bäcken, måste vi gå till alltings källa – Herren. Vilka slipade stenar väljer du ut när du vill besegra [din] Goliat?” President Monson föreslår at vi ska välja stenarna mod, ansträngning, ödmjukhet, bön och kärlek till plikten. (Se ”Möt din Goliat”, *Nordstjärnan*, maj 1987, s 3, 5.)

Vi visar mod när vi gör det som är rätt. Vi anstränger oss när vi arbetar flitigt. Vi visar ödmjukhet när vi litar på Herren och vi ber till honom om hans hjälp. Vi gör vår plikt när vi håller buden och våra dopförbund. När vi använder dessa fem stenar och andra, som skriftstudier och hemaftnar, kan vi besegra alla ”Goliat” i vårt liv.

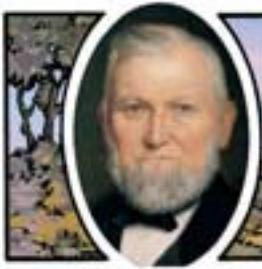
David och Goliat prick för prick

Bind samman prickarna så att det blir en bild av hur David och Goliat kan ha sett ut. Färglägg bilden och sätt upp den någonstans där du kan se den ofta. När du ser bilden påminns du om att du ska besegra dina ”Goliat”!

Förslag till samlingsstunden

1. *Be en vuxen att föreställa en person bland Almas folk i Mosiah 24:8–5. Be honom eller henne att ta med en ryggsäck och återge berättelsen. Ge barnen ett papper och be dem skriva ner en svårighet eller utmaning som barn ställs inför idag, till exempel opassande klädsel, olämpliga media och så vidare. (De yngre barnen kan göra teckningar.) När barnen berättar om sin prövning låter du dem vira papperet runt en liten sten och lägga den i ryggsäcken. Låt ryggsäcken gå runt bland några av barnen. Diskutera olika sätt som vår himmelske Fader hjälper dem med deras prövningar. Efter varje förslag tar du bort flera stenar. Skicka runt ryggsäcken igen. Sjung en sång eller psalm om Jesus Kristus. Säg att Jesus alltid hjälper oss och tröstar oss.*

2. *Inbjud två bröder som godkänts av biskopen eller grens-presidenten att komma förberedda att återge (1) berättelsen om hur Liabona vägledde båten mot det utlovade landet (se 1 Nephi 18:8–22) och (2) berättelsen om Lehis dröm och ledstången av järn som leder människorna till livets träd. (Se 1 Nephi 8.) Fråga barnen vad folket behövde göra för att visa tro och få vägledning. Vad är vår tids Liabona och ledstång? Läs Alma 37:44 och 1 Nephi 11:25. (Kristi ord, Guds ord) Hur får vi Kristi ord? Tala om för barnen att du ska ge dem musikledtrådar som besvarar den frågan. För varje sång spelar du några takter och låter sedan barnen gissa vilken sång det är och vilket budskap. Budskapet talar om för oss vart vi ska vända oss för att höra Kristi ord. Spela sånger om profeterna, den Helige Anden och skrifterna. Påpeka att vi måste göra samma saker för att få vägledning idag som Nephis folk gjorde. ●*

FRÅN PRESIDENT WILFORD WOODRUFFS LIV

Inspirerad profet

När Wilford Woodruff blev profet fanns det många medlemmar i kyrkan som inte hade tillräckligt med pengar. Wilford oroade sig särskilt över några av bönderna.

Vad kan kyrkan göra för att hjälpa folket?

När president Woodruff hade hört en rapport om socker kände han att kyrkan skulle börja odla sockerbetor. Han utsåg en kommitté som skulle lära sig mer om saken.

Kyrkan behöver veta om sockerbetor är en bra affär.

Vi ska ta reda på det åt dig, president Woodruff.

När kommittén drog slutsatsen att det inte var någon bra idé att odla sockerbetor så bad president Woodruff en annan grupp att undersöka saken igen.

Gruppen kom till samma slutsats som den första. Vi tror inte att odling av sockerbetor blir en bra affär för kyrkan.

Strunta i rapporten. Jag känner mig inspirerad att starta en sockerbetsindustri.

Precis när det nya företaget planerade att bygga en fabrik började Utah få allvarliga ekonomiska problem. Det var inget bra tillfälle att starta en ny firma.

President Woodruff, det är precis som vi befärade. Sockerföretaget kommer aldrig att överleva!

Vi rekommenderar att du avbryter affären medan du fortfarande kan.

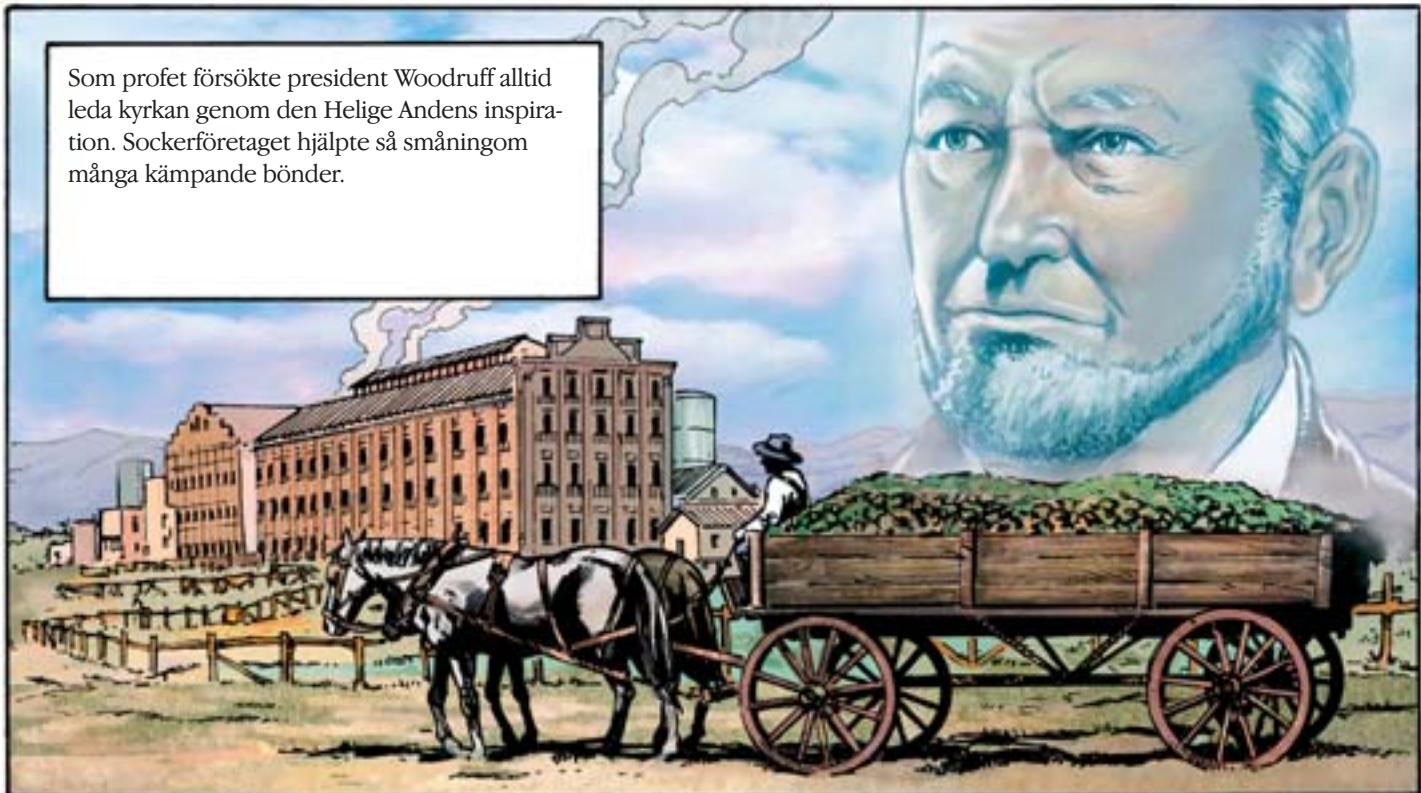

President Woodruff höll inte med.

Herren har inspirerat mig att vi ska arbeta med sockerbetor, och det ska vi också.

Varje gång jag funderar på att stoppa planerna är det mörkt, och varje gång jag funderar på att bygga den är det ljust.

Vi ska bygga fabriken om den så ruinerar kyrkan!

Som profet försökte president Woodruff alltid leda kyrkan genom den Helige Andens inspiration. Sockerföretaget hjälpte så småningom många kämpande bönder.

FÖR SMÅ VÄNNER

Edens lustgår

MARIAM JOYCE GRISHAM

Instruktioner: Ta bort dessa sidor från tidningen, klistra fast dem på tjockt papper och klipp sedan ut träden och figurerna längs de tjocka heldragna linjerna. På varje figur viker du remsorna bakåt längs de streckade linjerna

och tejpar eller klistrar ihop ändarna så att den blir en fingerdocka. Använd fingerdockorna när du ska återge berättelsen om Adam och Eva under en hemaftonslektion eller i ett tal i Primär. (Se 1 Mos 2:15–25; 3.)

2

Obs: Om du inte vill klippa bort sidor från tidningen kan aktiviteten kopieras, kalkeras eller skrivas ut från Internet på www.lds.org. För engelska, klicka på "Gospel Library". För andra språk, klicka på världskartan.

Ett arv av kärlek

”Ty så älskade Gud världen att han utgav sin enfödde Son, för att den som tror på honom inte skall gå förlorad utan ha evigt liv.” (Job 3:16)

Från en intervju med äldste Yoshihiko Kikuchi i de sjuttios kvorum; av Monica Weeks

Jag förlorade min far när jag var fyra år under andra världskriget. Jag lärde mig att arbeta eftersom min far inte var där och min mor gav oss barn olika uppgifter. Jag hjälpte till att laga mat till familjen eftersom mor var tvungen att arbeta. Min storsyster och storebror hade deltidsjobb för att hjälpa familjen, och när jag blev äldre så fick jag det också. Jag arbetade på en bondgård och i ett fiskeriföretag.

När jag hade slutat högstadiet var jag tvungen att arbeta för att försörja mig själv. Som ung man fick jag ett heltidsjobb i en tofuaffär i en större stad som låg nio timmars bilväg hemifrån. Jag gick på gymnasiet på kvällarna, så jag brukade komma hem sent. Tidigt nästa morgon gjorde jag tofubitar på jobbet och sålde dem på gatan eller levererade dem till olika affärer.

Jag blev mycket sjuk av att arbeta så hårt och var tvungen att läggas in på sjukhus. Jag trodde att jag skulle dö. Jag föddes i en buddistfamilj. Jag hade alltid känt att det fanns en Gud i himlen, men jag hade aldrig fått någon undervisning om Gud. Jag var i desperat behov att tala med honom. Jag

kände inte ens till ordet för ”himmelske Fader”, så jag frågade: ”Gud, är du där? Snälla, hjälp mig.” Efter åtta dagar kunde jag lämna sjukhuset och bodde hos min farbror medan jag återhämtade mig.

Några dagar senare kom missionärerna hem till min farbror. När jag såg dem sade jag till dem att gå därifrån. Men en av dem sade: ”Vi har ett underbart budskap till dig. Just en sådan pojke som du såg vår himmelske Fader och Jesus Kristus.” Jag kunde inte säga emot dem eftersom jag hade bett och sökt min himmelske Fader bara några dagar tidigare. Så jag sade: ”Ni har tio minuter på er. Kom in.”

Missionärerna lärde mig den vackra och heliga berättelsen om Joseph Smith. Och jag blev rörd. Jag kände verkligen Andens kraft. Missionärerna bad mig att be och fråga min himmelske Fader om deras budskap var sant, och sedan lärde de mig hur man ber. Jag höll en bön samma kväll. Jag minns fortfarande exakt hur jag kände mig den dagen.

Jag bad missionärerna komma tillbaka nästan varje dag efter det. Jag trodde på det

de undervisade mig om. Jag trodde att Joseph Smith såg vår himmelske Fader och Jesus Kristus i den heliga lunden. Men innan jag kunde döpas behövde jag få tillstånd av min mor. Jag ringde till henne och sade: "Mamma, jag har hittat en underbar kyrka. Jag behöver få din tillåtelse att bli medlem."

Hon sade: "Nej. Jag förlorade min make. Jag ville inte förlora min son." Hon var rädd att jag skulle lämna henne om jag blev medlem i kyrkan.

Jag sade: "Jag tänker inte gå någonstans." Och då lade hon på luren.

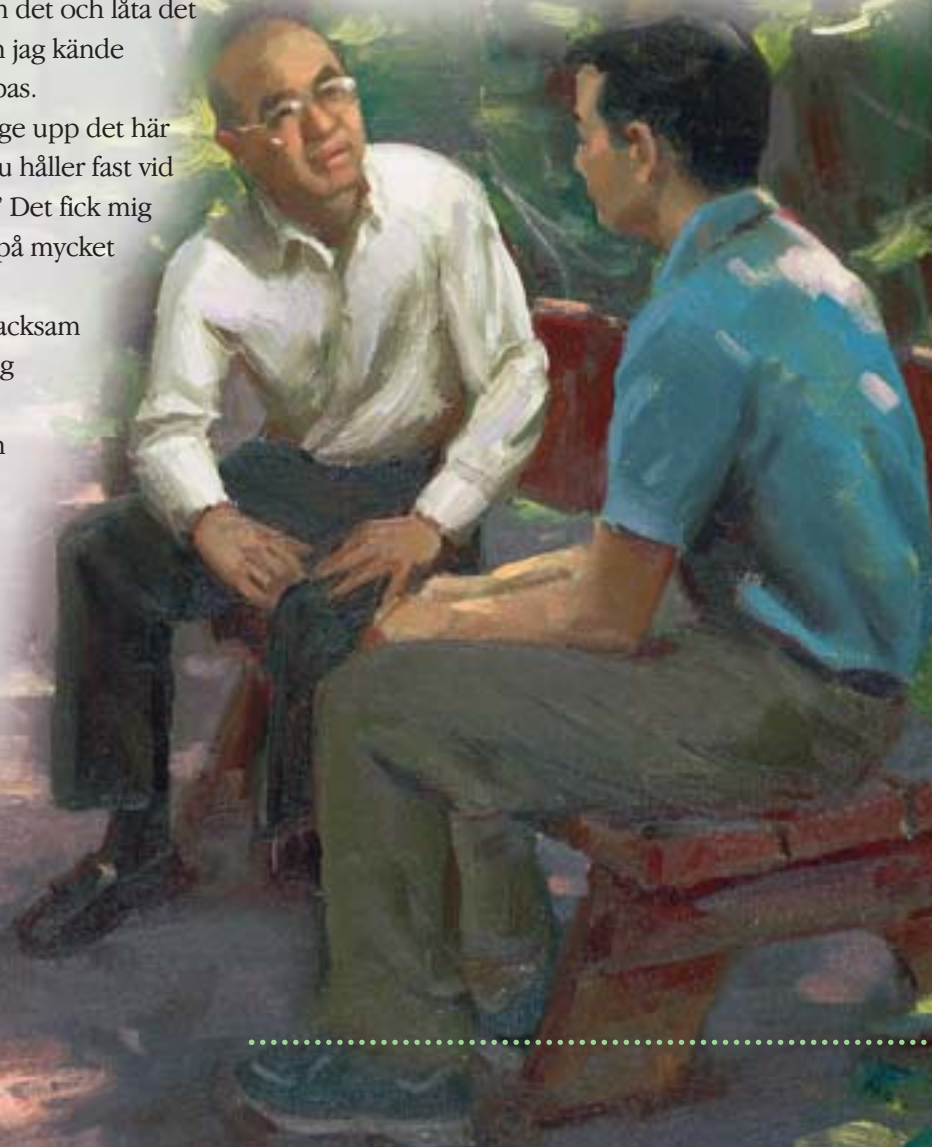
Missionärerna fastade och bad för mig, och det gjorde jag också. Jag ringde åter upp henne och sade: "Snälla, lägg inte på luren förrän jag har förklarat allt." Hon föreslog att jag skulle läsa mer om det och låta det gå en tid innan jag bestämde mig. Men jag kände starkt att det var nu som jag skulle döpas.

Slutligen sade hon: "Om du tänker ge upp det här efter ett tag så gör det inte. Men om du håller fast vid tron hela livet så har du min tillåtelse." Det fick mig att alltid ta mitt medlemskap i kyrkan på mycket stort allvar.

Jag är tacksam för min mor. Jag är tacksam för min himmelske Fader som tillät mig komma i kontakt med det återställda evangeliet. Allt jag har upplevt i kyrkan

har varit underbart. Men inget kan jämföras med djupet av min uppskattning för Frälsaren, för hans nåd och barmhärtighet och för allt han har gjort för min hustru och mina barn.

När min son kallades som missionär till Brasilien gjorde vi en fader-son-resa till den heliga lunden i Palmyra i New York. Under tre dagar gjorde vi inget annat än att gå omkring och prata där. Den sista dagen satte vi oss på en bänk och bar vårt vittnesbörd för varandra. Jag berättade ännu en gång om min omvändelse för min son, och vi grät. Jag hoppas att hans barn och barnbarn för detta arv av kärlek och tro vidare under kommande år. ●

SÖNDAGSLÅDAN

Instruktioner: Kalkera dockmönstret (de mörka linjerna) med hjälp av en vuxen person och klipp ut det. Lägg mönstret på en vikt färgad tygbit, markera det och klipp ut det. Gör samma sak på en vit tygbit.

Du är evig

JEAN McMULLIN

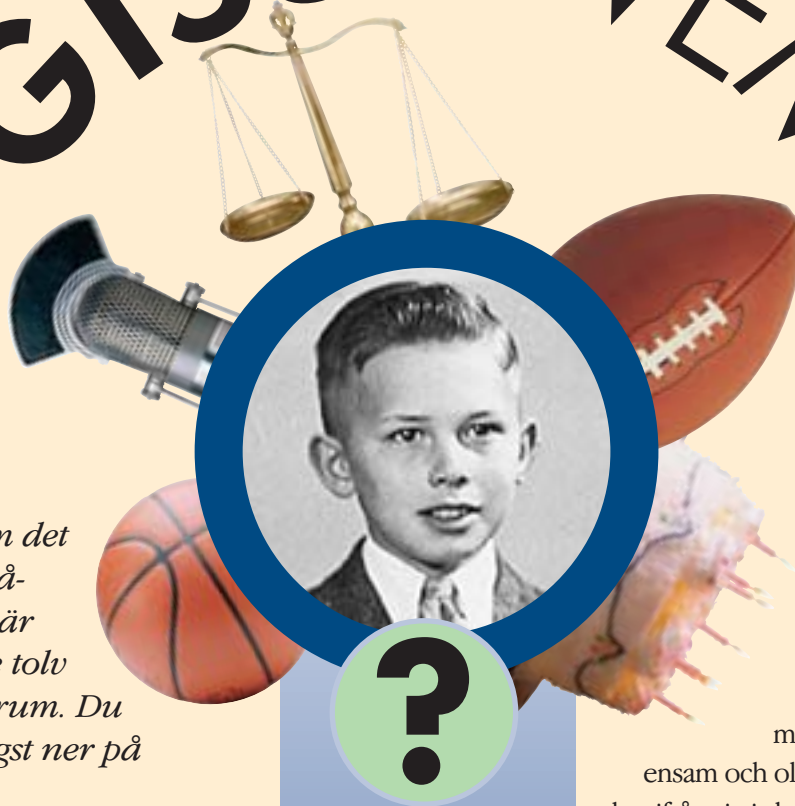
”Anden skall bliva återförenad med kroppen i dess fullständiga form. Både lem och led skola återställas till sin behöriga plats, som vi nu äro.” (Alma 11:43)

Rita och färglägg pojken (eller ändra figuren till en flicka) i byxor på den ena färgade tygbiten, och rita pojken i en lång klädnad på den ena vita tygbiten. Lägg bilden med pojken i byxor med framsidan mot den andra färgade tygbiten och sy eller klistra ihop tygbitarna med 1,5 cm sömsmån och lämna nederkanten öppen. Gör samma sak med de vita tygbitarna.

Lägg dockorna i din söndagslåda eller använd dem under

en hemafton för att undervisa om vår resa genom livet. Den vita dockan representerar anden, som levde i förtullvaron tillsammans med vår himmelske Fader. För att visa när anden får en dödlig kropp kan du dra den färgade dockan över andedockan. Vid döden skiljs kroppen och anden åt igen. Ta bort dockan på det färgade tyget från andedockan. Kroppen begravs men anden lever vidare. Vid uppståndelsen återförenas kroppen och anden för evigt. ●

GISSA VEM

Kan du gissa vem det här är? Läs ledtrådarna om den här medlemmen i de tolv apostlarnas kvorum. Du bittar svaret längst ner på sidan.

1 Han och hans lillebror och lillasyster uppfostrades av sin mamma när deras pappa hade dött. Hans mamma undervisade honom om tro, kärlek och att sätta upp mål.

2 När han var 15 fick han en radiooperatörslicens och fick snart jobb på en radiostation. Senare var han kommentator för basketmatcher på radio.

3 På gymnasiet spelade han basket och amerikansk fotboll.

4 Han och hans första hustru June har sex barn. June dog i cancer och två år senare gifte han om sig med Kristen McMain.

5 Efter att ha studerat juridik i Chicago blev han advokat och undervisade i juridik och verkade som domare i Utahs högsta domstol.

Medlemmarna i de tolv apostlarnas kvorum är kallade som profeter, siare och uppenbarare och att vara särskilda vittnen om Jesus Kristus. De har ansvaret att vittna om honom för hela världen.

6 Hans födelsedag är den 12 augusti.

7 När hans pappa dog blev hans mamma sjuk. Han var ensam och olycklig och gjorde inte så bra ifrån sig i skolan. Det ändrade sig när hans lärare fröken Shaffer hjälpte honom att studera och stärka sitt självförtroende.

8 1971 blev han rektor för Brigham Young-universitetet. Hans första hustru June blev inte alls förvånad över kallelsen. "Han är den bästa mannen jag känner", sade hon.

Visdomsord

"Jag vittnar om att [Jesus Kristus] lever och älskar oss. Jag vittnar om att han som världens ljus och liv gjort det möjligt för oss att återvända till vårt himmelska hem för att åtnjuta Guds, vår evige Faders, umgänge och högsta välsignelser, ja, evigt liv." ("Särskilda vittnen om Kristus", Liahona, apr 2001, s 14)

Hemskickad från skolan

"Saliga är ni, när människor ... stöter bort er, när de hånar och smutskastar er ... för Människosönens skull." (Luk 6:22)

JENNY REBECCA RYTTING

Baserad på en berättelse från författarens släkthistoria

När Karl vaknade hoppade han genast upp ur sängen. Han ville för det mesta ligga hopkurad under täcket tills hans mor ropade att det var dags för frukost, men idag var det en speciell dag: idag skulle han börja skolan. Karl kunde knappt bärga sig tills han fick lära sig läsa och skriva. Och hans vän Joel skulle också börja skolan.

Karl tog på sig en ren skjorta och rena byxor och vattenkammade håret med vatten från brunnen. Sedan tog han mjölkkanan som hans mor hade packat hans lunch i. Han gick försiktigt längs grusvägen så att han inte skulle få några skavmärken på skorna. Skolhuset var av trä och hade ett enda rum, och när han kom fram satte han sig bredvid Joel.

Magistern såg sträng ut och hade buskiga ögonbryn. Han ropade upp eleverna en och en för att läsa lektionerna. Karl studerade sin läsebok så att han inte skulle göra några misstag. Snart

kunde han läsa: "B-a, ba, b-e, be, b-i, bi, b-o, bo, b-u, bu."

Under lunchrasten satt han och Joel och åt bredvid bäcken som rann förbi skolhuset och lekte med de andra pojkarna tills magistern ringde i klockan för att kalla in dem. När alla pojkar och flickor hade satt sig ropade magistern upp två namn: "Karl Rytting och Joel Höglund, var snälla och kom fram."

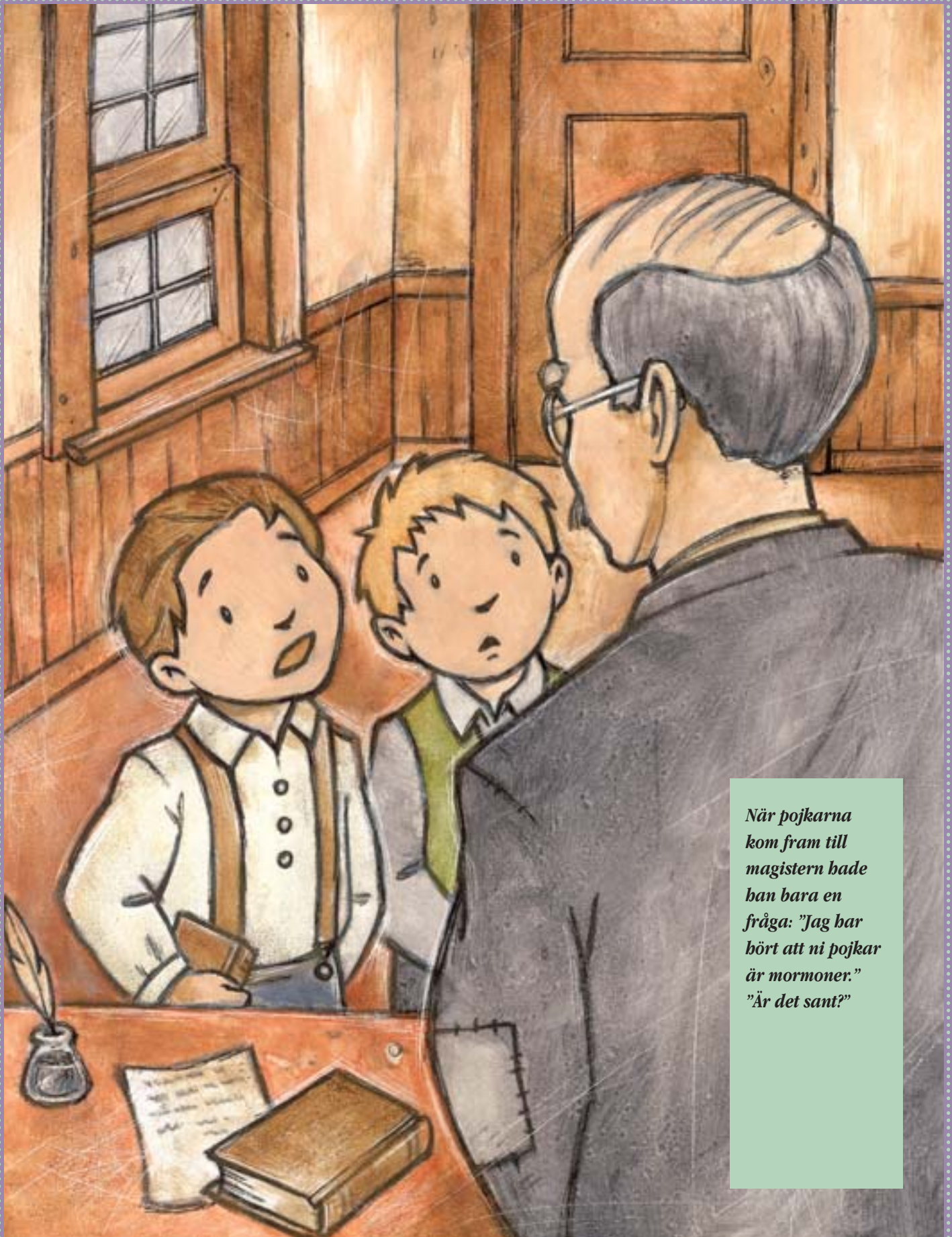
Karl kände hur det knöt sig i magen. Han hade inte haft tid att studera eftermiddagens lektion. Tänk om han gjorde ett misstag! Men när han och Joel kom fram hade magistern bara en fråga. "Jag har hört att ni pojkar är mormoner", sade han. "Är det sant?"

Karls mun blev torr och knäna skakade men han tittade magistern rakt i ögonen och sade: "Ja, det är sant."

Joel sade samma sak.

"Då måste ni gå hem. Vi tillåter inga mormoner i vår skola."

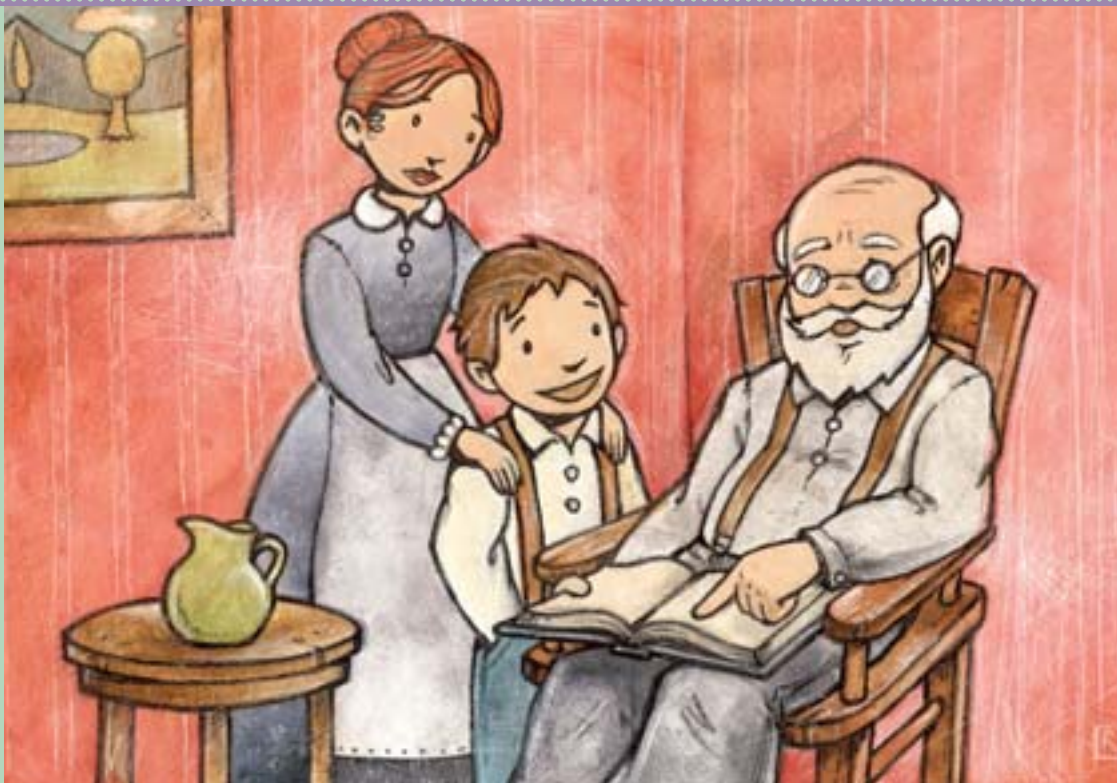

När pojkarna kom fram till magistern hade han bara en fråga: "Jag har hört att ni pojkar är mormoner." "Är det sant?"

DERAS MISSIONER TILL SVERIGE

Karl Fredrik Rytting flyttade till Utah med sin familj 1880. Tretton år senare kom han tillbaka till Sverige som missionär och träffade sin gamle vän Joel, som då var äldste Höglund.

Karl hade stor nytta som missionär av sina tidigare studier med sin morfar. Vid ett tillfälle arresterades han och ställdes inför ärkebiskopen och 12 biskopar i statskyrkan. De förhörde honom tills en av biskoparna sade att det var meningslöst att fråga ut honom, för det var "tydligt att han hade lärt sig Bibeln utantill".

Karl kämpade för att hålla tillbaka tårarna när han tog upp sin rock och mjölkkanne. När han och Joel gick tillbaka längs den dammiga vägen började han gråta.

Snart vek Joel av på stigen som ledde till hans hus, och Karl fortsatte till sitt. När han kom in genom dörren frågade hans mor: "Karl, vad är det som är fel? Varför har du kommit hem från skolan så tidigt? Har du blivit sjuk?"

"Nej, mor", svarade Karl. "Magistern sade att Joel och jag inte kan gå i skolan eftersom vi är mormoner." Han kände hur tårarna började komma igen.

"Å Karl, jag är så ledsen", sade hans mor och höll honom intill sig. "Vi visste när vi döptes att en del människor inte skulle förstå. Men Jesu Kristi sanna evangelium är värt allt som vi måste ge upp."

"Jag vet", sade Karl och grät mot sin mors kjol.

Då hördes en röst från hörnet av rummet. Det var morfar Jansson som hade tagit med sig missionärerna till deras hem för två år sedan. "Du kan fortfarande

lära dig läsa om du vill", sade han.

"Hur kan jag lära mig läsa om jag inte går till skolan?" frågade Karl.

Morfar Jansson log. "Jag ska lära dig", sade han. "Vi läser Bibeln tillsammans. Skulle du tycka om det?"

"Ja, väldigt mycket."

Morfar slog upp Bibeln och bad Karl ställa sig bredvid stolen. Han pekade på orden medan han sade dem: "I begynnelsen var Ordet." (Joh 1:1)

"I begynnelsen var Ordet", upprepade Karl medan han tittade på bokstäverna. Det var en bra början trots allt. ●

"Ni ... kommer att behöva en hel del mod – mod att stå emot kamrattrycket, att motstå frestelser, att tåla att hånas eller bli utstötta, att stå upp för sanningen."

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet, "Rättfärdiga Guds döttrars dygder", Liahona, maj 2003, s 110.

Fader Lehi, av Glen S Hopkinson

När Lehi och Sariah hade tackat Herren för att han befriat deras söner ur Labans händer "tog ... Lehi, uppteckningarna, som voro inristade på mässingsplåtarna ... Han såg att de innehöllo de fem Moseböckerna ... [och] en förteckning på sina fäders släktled, varigenom han fick veta, att han var en av Josefs ättlingar ... som blev såld till Egypten." (1 Nephi 5:10, 11, 14)

"Må Gud välsigna er barn till att ha öron som hör och ett förstående hjärta. Må Gud välsigna er mödrar för er oändliga kärlek och för all den hjälp ni ger era barns far. Må Gud välsigna er fäder att ni kan uppfylla ert överväldigande ansvar och att ni kan känna en faders speciella omsorg för alla som ni håller i era beskyddande armar." Se president James E Faust, "En far som bryr sig", s 2.